

Дівчина у потягу
Пола Гоукінз

Рейчел щодня сідає на той самий потяг. Проїжджаючи повз затишні приміські будиночки, вона щодня бачить подружню пару, яка снідає на веранді. Рейчел подобається спостерігати за ними, адже їхнє життя видається їй більш радісним, ніж її власне. Але одного разу в цьому безтурботному раю, яким вона представляє їхню оселю, вона побачила дещо приголомшливе. Дівчина розповідає про це поліції. Та їй не вірять...

Пола Гоукінз

Дівчина у потягу: роман

Цей твір є цілковитою вигадкою.

Будь-який збіг з реальними людьми чи подіями є випадковим.

Дівчина у потягу: роман

Її поховали під білою берізкою, біля старої залізничної колії, і лише пірамідою з каменів позначено місце її поховання. Насправді це лише невеличка купка камінців. Я не хотіла привертати увагу до її могили, але й не можу залишити її без спогадів. Тепер вона знайде тут спокій, ніхто її не турбуватиме, а тишу порушуватимуть лише пісні птахів і грюки потягів.

Одна – задля смутку, дві – задля радощів, три – задля дівчини. Три – задля дівчини. Я застрягла на трьох. Не можу рахувати далі. Голова гуде від звуків, у роті в'язко від крові. Три – задля дівчини. Я чую гомін сорок, вони сміються, дразнять мене, хрипло гелготять. Очікуй звістки. Сумної звістки. Тепер я бачу їх. Чорних на фоні блакитного неба. Не птахів. Щось інше. Щось наближається. До мене хтось звертається: «А зараз дивись. Подивись,

до чого ти мене довела? Що ти змушуєш мене робити?»

Рейчел

П'ятниця, 5 липня 2013 року

Ранок

Біля залізничної колії лежить купка одєжі. Щось блакитне – напевно, сорочка – з брудно-білим. Можливо, це простий мотлох, який вітром принесло з порослого чагарником берега річки. А можливо, це залишили залізничники, які працювали на цій ділянці колії – вони тут нерідкі гості. А можливо, взагалі щось інше. Мама завжди казала, що в мене надто жива уява. І Том так уважав. Нічого не можу із собою зробити: тільки-но побачила або цей непотріб, або якусь брудну футболку чи один черевик – одразу ж починаю гадати, де інший. З якої ноги вони впали.

Потяг штовхається, ляскає і зі скрипом знов починає рухатися, невеличка купка одєжі зникає, а ми тягнемось далі до Лондона зі швидкістю жвавого бігуна. Деякі пасажирки за моєю спиною роздратовано зітхають, але нічого не вдієш. Потяг о 8:04 з Ешбері до Юстона зі всіма зупинками може випробовувати терпіння навіть найзагартованішого пасажирки, який щодня їздить до міста на роботу. Подорож має тривати загалом сорок чотири хвилини, але таке трапляється дуже рідко: ця ділянка залізничних колій надто стара, зношена, тут безліч проблем із сигнальною системою та постійно ведуться якісь відновлювані роботи.

Потяг повзе коліями; трясеться повз товарні склади та водонапірні вежі, мости, сараї, скромні будинки у вікторіанському стилі, задвірок яких виходить просто на колії.

Я, притиснувши лоба до вікна, дивлюся, як ці домівки проносяться повз, немов панорама в фільмі. Крім мене, такими їх ніхто не бачить; навіть їхні господарі ніколи не дивляться на свою власність із цього боку. Двічі на день мені пропонується зазирнути у їхнє життя. Лише на мить. Коли бачиш незнайомих людей, які впевнено почуваються у власному домі, це чомусь заспокоює.

У когось дзеленчить телефон – недоречно жвава та оптимістична мелодія. Ніхто не поспішає відповідати, телефон усе дзеленчить. Я відчуваю, як сунуться мої попутники, шарудять газетами, знервовано стукають по клавіатурі своїх комп'ютерів. Потяг крениться та повертає, уповільнюючись, коли наближається до червоного сигналу. Я намагаюсь не підводити очей, продовжую читати газету, яку мені впхнули на вокзалі, але слова застять очі, нічого цікавого я не бачу. Натомість з голови не йде та купка одежі, яку залишили біля залізничної колії.

Вечір

Я підношу до рота бляшанку й роблю ковток джину, заздалегідь змішаного з тоніком. Шипучий, гострий на смак та прохолодний напій смакує нашою першою з Томом відпусткою разом: рибальським селищем на баскському узбережжі у 2005 році. Уранці ми перепливали відстань з кілометр до невеличкого острівця в затоці, кохалися на таємних, захищених від сторонніх очей пляжах, а вечорами сиділи в барі, потягували міцний, гіркуватий джин із тоніком, спостерігали, як на пляжі під час відливів футболісти розігрують досить безладні матчі – по 25 гравців у кожній команді.

Роблю другий ковток, потім ще один; бляшанка вже порожня, але мене це не турбує – у пакеті біля ніг маю ще три. Сьогодні п'ятниця, тож мене не гризе сумління через те, що я пиячу просто в потягу. Хвала господу, уже п'ятниця! Можна розважатися.

Нас очікують дивні вихідні – так нас переконують. Сяє сонечко, на небі ані хмаринки. У минулі часи ми б, напевно, поїхали до лісу Корлі на пікнік, прихопивши газети, і увесь би день ніжилися на ковдрі в сонячних променях, потягуючи вино. А коли б повернулися додому, запросили на шашлики друзів або вирушили до «Рози» посидіти на відкритій веранді пивного паба, впродовж дня обличчя наші б почервоніли від сонця та випитого алкоголю, а ввечері ми б попленталися додому під ручку й поснули просто на дивані.

Сліпуче сонце, безхмарне небо, немає з ким пограти, нічого робити. Жити так, як я живу на сьогоднішній день, куди важче влітку, коли забагато денного світла і так мало темряви; коли всі гуляють, коли всі кричущо, настирливо щасливі. Це виснажує, людина погано відчувається, якщо не приєднується до загального щастя.

Попереду нескінченні вихідні, цілих сорок вісім пустих годин, які маю чимось наповнити. Я знову підношу бляшанку до рота, але жодної краплини не залишилося.

Понеділок, 8 липня 2013 року

Ранок

Яке полегшення знову опинитися у потягу на 8:04. І річ не в тім, що я не можу дочекатися, коли дістануся Лондона та почнеться робочий тиждень – я не надто хочу взагалі бути в Лондоні. Хочу просто відкинутися на м'яке, продавлене велюрове сидіння, відчутти тепле сонечко, що струменить крізь вікно, відчутти мірний рух потяга, заспокійливий стукіт коліс по коліях. Краще бути тут, розглядати будинки вздовж залізничного полотна, ніж у іншому місці.

Десь на середині шляху пошкоджено сигнал. Мені здається, що він узагалі не працює, бо майже завжди сигнал червоний; ми часто тут зупиняємось, іноді лише на кілька секунд, іноді на декілька хвилин. Якщо я влаштовуюсь у вагоні «Д» (як я зазвичай роблю) і потяг зупиняється на червоний сигнал (як зазвичай відбувається), мені відкривається чудовий краєвид на мій улюблений будиночок: номер п'ятнадцять.

Номер п'ятнадцять майже нічим не відрізняється від решти будинків уздовж залізничної колії: у вікторіанському стилі, суміжна із сусіднім домом стіна, два поверхи, вікна виходять на вузький доглянутий двір, який простягнувся метрів на шість до паркану, потім ще кілька метрів безхазайної землі й далі залізничні колії. Я знаю цей будинок як власні п'ять пальців. Кожну цеглину, колір фіранок у спальні нагорі (бежевий з темно-синім візерунком). Знаю, що фарба на рамі вікна у ванній кімнаті почала лущитися, а на даху праворуч бракує чотирьох черепиць.

Ще мені відомо, що теплими літніми вечорами мешканці цього будинку, Джейсон та Джесс, іноді через засклені двері виходять на імпровізовану терасу на даху кухні. Вони ідеальна «золота пара». У нього темно-золотаве волосся, кремезна статура. Він добрий, міцний мов кам'яна стіна. А ще він любить сміятися. Вона з тих крихітних жінок-пташок: бліда білявка-красуня з коротким волоссям. Худорлявої статури, якій саме личать такі зачіски, виразні вилиці, поцятковані ластовинням, витончене підборіддя.

Поки ми застрягли на червоному сигналі, я виглядаю цю пару. Джесс нерідко вранці на терасі, особливо влітку, смакує ранкову каву. Іноді, коли я бачу її, у мене таке відчуття, що вона теж мене бачить, мені здається, що вона дивиться на мене – саме тому мені кортить їй помахати рукою. Але я надто сором'язлива. Джейсона я бачу не так часто – він здебільшого на роботі. Але навіть коли їх немає на веранді, я уявляю, чим вони зараз займаються. Можливо, сьогодні в них обох вихідний, вона ще ніжиться в ліжку, поки він готує сніданок. Або вони разом вирушили на пробіжку – як зазвичай роблять такі пари. (Ми з Томом колись бігали разом у неділю: я трохи швидше, ніж зазвичай ходжу, він у півсили, тільки б бігти поруч.) А можливо, Джесс зараз нагорі, у вільній кімнаті, щось малює. Чи вони разом у душі, вона опирається руками на кахель, він обіймає її руками за стегна.

Вечір

Я відвернулася до вікна від решти пасажирів у вагоні, відкрила одну з пляшечок «Ченін Бланк», що купила на платформі в Юстоні. Напій зовсім теплий, але й такий згодиться. Наливаю трохи у пластиковий келих, закручую кришку на пляшці й непомітно ховаю її в сумочку. Пиячити в потягу в понеділок неприпустимо, якщо ти не підтримуєш компанію. Я п'ю наодинці.

У потягу я бачу знайомі обличчя – з цими людьми я щотижня подорожую до Лондона та назад. Однак я не знаю, чи впізнають вони мене.

Вечір видався чарівний: теплий, але не надто спекотний, сонце повільно сідає за обрій, тіні стають довшими, і від променів сонця дерева виглядають золотавими. Потяг грохотить коліями, ми проносимося повз будинок Джейсона та Джесс – у вечірньому сонці вони промайнули, мов марево. Іноді, нечасто, я бачу цю пару, коли повертаюся додому. Якщо немає зустрічного потяга, якщо ми рухаємося достатньо повільно, тоді я можу побачити їх краєм ока на веранді. У іншому випадку – наприклад, як сьогодні – я лише собі їх уявляю. Джесс сидітиме на веранді, поклавши ноги на стіл, із келихом вина, Джейсон стоятиме поряд, у неї за спиною, поклавши руки дружині на плечі. Я навіть можу уявити дотик його рук, таких заспокоювальних та надійних, відчуті їхню вагу. Іноді ловлю себе на тім, що намагаюся пригадати, коли востаннє в мене був фізичний контакт з іншою людиною. Хоча б обійми або щире потискання руки. І серце судомить.

Вівторок, 9 липня 2013 року

Ранок

Купа одягу, яку я помітила минулого тижня, досі там, біля колії. І виглядає він бруднішим і занапащенішим, ніж кілька днів тому. Десь я читала, що з людини може зірвати одягу в разі зіткнення з потягом. І загибель під колесами поїзда не таке вже й незвичне явище. Як запевняють, від двохсот до трьохсот випадків за рік, тож, принаймні, один випадок за два дні. Не впевнена, скільки з тих смертей трапляється через нещасний випадок. Я прискіпливо вдивлялася у вікно, поки потяг повільно тягнувся повз, намагаючись побачити сліди крові. Жодного не розгледіла.

Потяг, як зазвичай, зупиняється на червоний сигнал. Я бачу Джесс, яка стоїть у внутрішньому дворику, перед скляними дверима. Вбрана в яскраву сукню з малюнком,

босоніж. Вона обертається через плече, у бік будинку. Певно, розмовляє з Джейсоном, який готує сніданок. Я не зводжу погляду з Джесс, з її будинку, а потяг потрохи просувається вперед. Не хочу дивитися на інші будинки, особливо на один з них, за чотири будинки від Джейсонового, на той самий будинок, який раніше належав мені.

Колись я цілих п'ять років мешкала на Бленгейм-роуд 23, була блаженно щасливою та страшенно нікчемною. Зараз мені несила на нього дивитися. То був мій перший дім. Не батьківський дім, не орендована квартира разом з іншими студентами, а моя перша власна домівка. Не можу на неї дивитися. Ні, можу й дивлюся, хочу, не хочу, намагаюся не дивитися. Щодня я наказую собі не дивитися й щодня дивлюся. Несила втриматися, навіть незважаючи на те, що дивитися немає на що. Однак усе, що я там бачу, завдає мені болю. Незважаючи на те, що я так жваво пригадую, що відчувала, коли підвела очі та помітила, як зникли кремові полотняні фіранки з вікон спальні на другому поверсі, натомість з'явилося щось по-дитячому рожеве. Незважаючи на те, що я й досі пам'ятаю біль, який відчула, коли побачила, як Анна поливає кущі троянди біля паркану, як натягнулась футболка на випнутому животі, і я до крові прикусила губу.

Міцно заплющила очі, порахувала до десяти, п'ятнадцяти, двадцяти. Усе. Минулося. Нема на що дивитися. Ми прибуваємо на вокзал Вітні, потім знов рушаємо, потяг набирає швидкості, коли передмістя розчиняється у брудному північному Лондоні, будиночки з терасами та верандами змінюють мости й порожні будівлі з розтрощеними шибками. Що більше ми наближаємося до Юстона, то більше я занепокоєна. Тиск зростає, як усе минеться сьогодні? Перш ніж ми опиняємося в Юстоні, праворуч, метрів за п'ятсот, тягнеться занепащена низька бетонна будівля. На її стіні хтось намалював стрілу, яка вказувала на напис: «Кінець подорожі». Я розмірковую про купку одягу біля колії та відчуваю, як у горлі наростає клубок.

Вечір

Вечорами я сідаю на потяг о 17:56, він дещо повільніший за ранковий – подорож триває годину й одну хвилину, на цілих сім хвилин довше, ніж ранковий потяг, і це зважаючи на те, що вечірній потяг не стоїть на додаткових зупинках. Проте я не заперечую, бо так само як вранці я не поспішаю до Лондона, я не кваплюся й щовечора повертатися до Ешбері. І річ не тільки в тім, що це саме Ешбері, хоча містечко як таке доволі непогане, засноване в 1960-х роках, потім розрослося, мов пухлина, у самому серці Бакінгемшира. Нічим не гірше й не ліпше за десяток інших подібних містечок, у самому центрі безліч кав'ярень та крамниць із мобільними телефонами та філіями крамниці спортивного та модного одягу «Ді-Джі Спортс», потім квартали передмістя, за ними країна численних кінотеатрів і продовольчих крамниць «Теско». Я мешкаю у красивому (доволі) та новому (доволі) кварталі, у куточку, де комерційне серце міста перетікає в житлове передмістя, але це не мій дім. Мій дім – будинок у вікторіанському стилі вздовж колії, співвласницею якого я є. В Ешбері будинок мені не належить, я навіть не орендар – просто мешканка в невеличкій

двоповерховій квартирі з двома спальнями, яка належить миролюбній та лагідній Кеті – не знаю, чи колись зможу їй віддячити.

Ми з Кеті товаришували в університеті. Щоправда, ніколи близькими подругами не були. Коли я вчилася на першому курсі, вона мешкала в кімнаті навпроти, ми разом відвідували той самий курс, тому цілком природно, що протягом перших страхітливих тижнів ми затоваришували, доки познайомилися з тими, з ким у нас було більше спільного. Після першого курсу ми рідко зустрічалися, після навчання наші шляхи взагалі розійшлися, зустрічалися лише час від часу на чиемусь весіллі. Але, коли в мене так склалося, у неї виявилася вільна кімната й пропозиція видалася слухною. Я була настільки впевнена, що переїду до неї лише на кілька місяців, щонайбільше на півроку, іншого виходу я не бачила. Я ніколи не жила сама, від батьків я переїхала до гуртожитку, потім мешкала з Томом. Сама думка жити наодинці мене бентежила, тому я погодилася. Минуло майже два роки.

Мешкати разом не дуже жахливо, Кеті – приємна людина, але надто прагне всіх у цьому переконати. Вона наполягає на тому, щоб усі помітили її тактовність і вишуканість. Її приємність величезна, це визначна риса її характеру, тому їй конче потрібно визнання оточуючих, неодноразово, майже щодня, а це дещо виснажує. Але все не надто погано, можна зустріти у співмешканців і більш кепські риси. Ні, у моїй новій (хоча минуло вже цілих два роки) ситуації найбільше мене непокоїть не Кеті, навіть не Ешбері. Найбільше непокоїть втрата контролю. У квартирі Кеті я відчуваю себе гостею в усіх проявах. Відчуваю це в кухні, де в нас виникає штовханина через брак місця під час приготування вечері. Відчуваю, коли сиджу поряд з нею на дивані, а пульт керування вона завжди міцно тримає в руці. Єдине місце, де я відчуваю себе вдома, – невеличка спальня, де втиснулися лише здвоєне ліжко та письмовий стіл і через скупчування важко пересуватися. Хоча кімната доволі затишна, перебувати там не надто приємно, тому я затримуюсь у вітальні або за кухонним столом, без сил та не в змозі винайти собі місце. Я втратила контроль над усім, навіть над власними думками.

Середа, 10 липня 2013 року

Ранок

Спека зростає. Лише о пів на дев'яту, а день уже задушливий, повітря важке, вологе. Я б віддала перевагу грозі, але небо зухвало безхмарне, біде, блакитне. Витираю піт, що виступив на верхній губі. На жаль, я не купила пляшку води.

Сьогодні вранці я не бачу ані Джесс, ані Джейсона, й прикрі відчуття загострюються. Знаю,

що це дурість. Я прискіпливо оглядаю будинок, але нічого не видно. Фіранки на вікнах першого поверху розсунуті, але скляні двері на подвір'я зачинені, сонячне світло відбиває від скла. Двері нагорі на веранду теж зачинені. Напевно, Джейсон на роботі. Мені здається, він лікар, можливо, працює на одну з тих закордонних організацій. Він постійно наготові, спакована валіза нагорі шафи; чи то землетрус в Ірані, чи то цунамі в Азії – він кидає все, хапає валізу та за лічені години вже в аеропорту Гітроу, готовий летіти, рятувати життя людей.

Джесс, зважаючи на зухвалі написи на одязі, кеди фірми «Конверс», вроду та манеру триматися, працює в індустрії моди. Або займається музикою, або рекламою – можливо, вона стиліст чи фотограф. До того ж непогано малює – має певні здібності. Тепер я бачу її в кімнаті для гостей нагорі, реве музика, вікна відчинені, у руках вона тримає пензель, біля стіни величезне полотно. Вона працюватиме до опівночі; Джейсону відомо, що краще її не турбувати, коли вона пише картини.

Певна річ, насправді я не бачу її. Достеменно не знаю, чи вміє вона малювати, чи гарно Джейсон сміється, чи гарні у Джесс вилиці. З такої відстані розгледіти худорляву статуру неможливо, і сміху Джейсона я ніколи не чула. Жодного разу не бачила їх зблизька. Коли мешкала в будинку за чотири будинки від їхнього, вони там ще не жили. Вони тут оселилися вже після того, як я звідти поїхала два роки тому. І мені невідомо, коли саме. Мені здається, я почала помічати їх десь рік тому, і, врешті-решт, сплинули місяці й вони стали для мене чимось важливим.

І їхні імена мені невідомі, тож я мала сама дати їм імена. Джейсон – бо він вродливий тією вродою, притаманною акторам британських фільмів, не такий, як Джонні Депп або Бред Пітт, а скоріше, як Колін Ферт або Джейсон Айзекс. А Джесс – лише співзвучно з Джейсоном. До того ж це ім'я їй личить. Таке саме красиве та безтурботне, як вона. Вони підходять одне одному, зліплені з одного тіста. І одразу видно, які вони щасливі. Вони такі самі щасливі, як колись була я. Вони – то ми з Томом п'ять років тому. Вони – те, що я втратила. Те, чим я завжди мріяла бути.

Вечір

Моя сорочка незручно вузька, на грудях плями від вишневих кісточок, гудзики ледь не відриваються, під пахвами вологі, липкі кола. Очі та горло сверблять. Сьогодні ввечері я не надто прагну, щоб потяг плентався довше, хочу скоріше опинитися вдома, роздягнутися, встати під душ і залишатися там, де мене ніхто не бачить.

Дивлюсь на чоловіка навпроти. Він мій одноліток, років із 35, із темним волоссям, посивілим на скронях. Бліда шкіра. На ньому костюм, але піджак він скинув та повісив на сидіння поруч із собою. Перед ним відкритий тоненький сучасний ноутбук. Друкує він повільно. На правому зап'ясті срібний годинник з великим циферблатом – виглядає

дорого, мабуть, фірми «Брейтлінг». Він задумливо пожуве внутрішню поверхню щоки. Певно, нервується. Або глибоко замислився. Друкує важливе повідомлення якомусь колезі в нью-йоркському офісі або ретельно добирає слова для останнього прощального листа своїй дівчині. Несподівано він підводить очі, наші погляди зустрічаються; він оглядає спершу мене, потім пляшку вина на столі переді мною. І відводить очі. І лише завдяки його стиснутим губам можна здогадатися про його огиду. Він вважає мене огидною.

Я зовсім не схожа на ту дівчину, якою була раніше. Більше я не викликаю бажання, у певному сенсі я збиваю з пантелику. І річ не в тім, що я погладшала, чи в тім, що мое обличчя набрякло через пияцтво та брак сну. Здається, люди бачать, що я щось утратила, це написано в мене на обличчі, помітно в манері триматися, рухатися.

Якось ввечері минулого тижня я вийшла з кімнати принести склянку води й підслухала розмову Кеті з Демієном, її приятелем, що сиділи у вітальні. Я зупинилася на порозі та прислухалася.

– Вона дуже самотня, – говорила Кеті, – я по-справжньому через неї непокоюся. Вона постійно сама – її самотність ніхто не розрадить. – А потім вона додала: – У тебе немає якогось приятеля з роботи? Або з регбі-клубу?

А Демієн відповів:

– Для Рейчел? Не сміши мене, Кеті! Не впевнений, що в мене є такі знайомі відчайдухи.

Четвер, 11 липня 2013 року

Ранок

Я мацаю пластир у себе на лобі. Вологий, намок, коли я мила сьогодні вранці філіжанку з-під кави. Пластир здається брудним, вологим і холодним, хоча ще зранку був чистим. Не хочу його відривати, бо надто глибокий поріз. Кеті вдома не було, коли я повернулася, тому я пішла до бару, де продають спиртне із собою, та придбала дві пляшки вина. Випила першу, а потім, скориставшись тим, що Кеті немає вдома, вирішила приготувати собі біфштекс із салатом із зеленню із соусом із червоної цибулі. Здорова, корисна їжа. Напевно, я пішла до ванної кімнати, щоб там прибрати, а потім трохи прикорхнула й зовсім забула про свої наміри, тому що прокинулася я десь о десятий і почула розмову Кеті та Демієна: він ображався, дивувався, як я насмілилася залишити кухню в такому жалюгідному стані. Кеті пішла нагору, до мене в спальню, тихенько постукала у двері,

трохи прочинила. Просунула голову, поцікавилася, як я почуваюся. Я вибачилася, хоча й не знала достеменно, за що вибачаюся. Вона відповіла, що нічого страшного, але чи не проти я прибрати за собою? На дошці для нарізання плями крові, вся кухня смердить сирим м'ясом, біфштекс досі лежить на кухонному столі, аж посірів. Демієн навіть не привітався, лише похитав головою, коли мене побачив, і пішов нагору, до спальні Кеті.

Коли обидва полягали спати, пригадала, що другу пляшку я не відкорковувала, тому відкрила її. Сіла на диван, дивилася телевизор, прикрутивши звук так, щоб вони не чули. Навіть не пам'ятаю, що дивилася, але водночас відчувала себе самотньою, чи щасливою, чи ще якоюсь, бо дуже хотіла з кимось побалакати. Певно, мені настільки кортіло з кимось побалакати й зателефонувати було нікому – за винятком Тома.

І зараз Том є єдиною людиною, з якою я волію спілкуватися. Журнал дзвінків у моєму телефоні свідчить про те, що я телефонувала йому чотири рази: 11:02, 11:12, 11:54, 12:09. Судячи з тривалості дзвінків, я залишила два повідомлення. Але я пам'ятаю, як залишила тільки перше; гадаю, я просила його мені зателефонувати. Напевно, усе, що я наговорила в обох повідомленнях, не так уже погано.

Потяг здригнувся, зупиняючись на червоний сигнал. Я підводжу голову. Джесс сидить у дворі, п'є каву. Її ноги лежать на столі, голову вона відкинула, ніжиться в сонячних променях. За її спиною я бачу тінь, хтось рухається: Джейсон. Мені кортить на нього подивитися, поглянути на його вродливе обличчя. Хочу, щоб він теж вийшов на вулицю, встав за її спиною, як він робить зазвичай, поцілував у потилицю.

Він не виходить, її голова падає на груди. Якись дивні у неї сьогодні рухи: вона здається більш важкою, пригніченою. Мені хочеться, щоб Джейсон вийшов до дружини, але потяг штовхає вперед, а Джейсона ніде не видно. Джесс сама. А зараз, навіть попри власне бажання, я дивлюсь прямо на свій будинок і не можу очей відвести. Складні двері напевно відчинені, сонячне світло струменить на кухню. Не можу сказати впевнено, насправді не можу, чи то побачила на власні очі, чи то мені примарилося – але вона там, біля зливальні, мие посуд? А на дитячому стільці, за столом, сидить маленька дівчинка?

Я заплющую очі, дозволяю темряві поглинути себе, доки відчуття смутку не перетвориться на щось більш болюче: спогади. Я не тільки просила його мені зателефонувати. Зараз я пригадую, що плакала. Зізналася йому, що досі його кохаю і завжди кохала. «Томе, благаю, будь ласка, мені потрібно з тобою поговорити. Мені тебе не вистачає». Ні, ні, ні, ні, ні, ні, ні.

Я маю це визнати, немає сенсу від цього відмахуватися. Цілий день не знайду собі місця, воно накочуватиме хвилями – сильніше, потім слабше, знов сильніше, потім слабше, живіт крутить від сорому, обличчя червоніє, я міцно заплющую очі, немов можу примусити увесь цей біль зникнути. І цілий день я стану себе запевняти: це не найжахливіше, що могло статися, чи не так? Це не найжахливіший мій учинок. Я ж не впала на вулиці, не накричала

на незнайомця. Я не принизила власного чоловіка влітку на пікніку, викрикуючи обра́зи на адресу дружини одного з його приятелів. І ми не звелися битися дома вночі, і я не бігла за ним з ключкою для гольфа, відбиваючи шматки штукатурки в коридорі, куди виходять двері спальні. Я не повернулася на роботу після тригодинної перерви, похитуючись, коли всі на тебе дивляться, а Мартин Майлз підхоплює під руку: «Мені здається, Рейчел, що тобі слід піти додому». Колись я прочитала книжку, яку написала жінка, в минулому – алкоголичка, де вона зобразила, як займалася оральним сексом з двома чоловіками, з якими вона щойно познайомилася в ресторані на одній з багатолюдних центральних вулиць Лондона. Прочитала це та подумала: «Я ще не надто низько скотилася». Це вже поза межами.

Вечір

Я весь день думала про Джесс, не в змозі зосередитися на чомусь іншому, крім того, що побачила сьогодні вранці. Що змусило мене вважати, що щось сталося? З такої відстані я не могла розгледіти вираз її обличчя, але відчувала, коли дивилася на неї, що жінка сама. І не просто сама – самотня. Імовірно, так воно й було – вірогідно, він кудись поїхав, до однієї з тих спекотних країн, куди він мчить рятувати життя. І вона сумує за ним, хвилюється, хоча знає, що він мав їхати.

Звісно ж, вона сумує за ним, мені також його бракує. Він добрий і сильний – саме таким і має бути чоловік. А ще вони друзі. Я це бачу, мені відомо, як це. Він так і випромінює міць та захист, але це не означає, що вона слабка. Вона теж сильна, але по-іншому; він аж рота від захоплення розтуляє від досягнень її інтелекту. Вона вміє дістатися суті проблеми, розглянути та проаналізувати за той час, якого інші потребують тільки на те, щоб привітатися. На вечірках він часто тримає її за руку, навіть незважаючи на те, що вони разом багато років. Вони поважають одне одного, ніколи не принижують.

Цього вечора відчуваю себе виснаженою. Я твереза як скло. Іноді я так кепсько почуваюся, що маю напиться; а трапляється, що мені настільки кепсько, що й краплини не проковтнути. Сьогодні ж від однієї думки про спиртне в животі все перевертається. А тверезість у вечірньому потягу – справжній виклик, особливо зараз, у таку спеку. Піт плівкою вкриває кожен сантиметр мого тіла, у роті поколює, в очах свербить, бо в куточки осипалася туш для вій.

У сумці дзеленчить телефон, я здригаюся від несподіванки. Дві дівчини, що сидять навпроти, дивляться на мене, потім одна на одну, обмінюються лукавими усмішками. Не знаю, що вони про мене думають, але впевнена – нічого приємного. Серце несамовито калатає у грудях, коли я дістаю телефон. Знаю, нічого приємного від дзвінка не варто очікувати: можливо, це Кеті, яка тактовно запитує, чи не облишу я спиртне на сьогодні? Або мама, яка повідомить, що наступного тижня буде в Лондоні, завітає до мене на роботу і ми зможемо разом пообідати. Дивлюся на екран. Телефоную Том. Я нерішуче завмираю

на секунду, потім відповідаю.

– Рейчел!

За всі ці п'ять років, що ми знайомі, він ніколи не називав мене Рейчел, завжди Рейч. Іноді Шеллі, тому що знав, як я ненавиджу це ім'я. Він сміявся, коли бачив, як я смикаюся від роздратування, а потім сама хихикаю, бо неможливо залишатися серйозною, коли він сміється.

– Рейчел, це я. – Голос у нього важкий, втомлений. – Послухай, ти маеш це обличчя, домовились? – Я не відповідаю. Потяг затримує хід, і ми зупиняємося майже навпроти будинку, мого старого будинку. Мені кортить сказати йому: «Виходь на вулицю, стань на газоні». – Рейчел, ти не повинна постійно мені телефонувати. Ти маеш опанувати себе. – У горлі встав клубок, мов гладкий камінець, який не можна оминати. Не можу розмовляти. – Рейчел? Ти мене чуєш? Знаю, що в тебе не все добре, мені шкода, насправді, але... я не в змозі тобі допомогти. А твої постійні дзвінки по-справжньому засмучують Анну. Домовились? Більше я не можу тобі допомагати. Звернися до Спілки анонімних алкоголіків чи ще кудись. Будь ласка, Рейчел. Завітай сьогодні на збори анонімних алкоголіків після роботи.

Я зриваю з кінчика пальця брудний пластир, дивлюся на бліду, зморшкувату шкіру, що була під ним, на кінчику нігтя закипіла кров. Я притискаю великий палець правої руки в саму середину порізу, відчуваю, як він розходитьсся: біль гарячий, різкий. Затамовую подих. З рани починає сочитися кров. Дівчата в іншому кінці вагона дивляться на мене – обличчя спантеличені.

Меган

Роком раніше

Середа, 16 травня 2012 року

Ранок

Я чую, як наближається потяг; його ритм мені відомий напам'ять. Він прискорюється, коли рушає з вокзалу Норткот, а потім, коли торохтить до рогу й починає уповільнюватися, уже не торохтить, а гуркотить; опісля іноді пронизливо скриплять гальма, коли потяг спиняється на сигнал семафора за сотню метрів від будинку. Моя кава холоне на столі, але мені приємно, тепло, тому через лінощі не переймаюся тим, щоб підвестися та зробити собі ще одну чашку.

Трапляється, що я навіть не дивлюся на потяги, що проносяться повз, а лише слухаю. Коли сиджу вдома вранці із заплученими очима, спекотне сонце забарвлює в помаранчевий колір мої повіки, я можу бути будь-де. Чи то на півночі Іспанії, на пляжі; чи то в Італії, в національному парку Чинкве-Терре – «П'ять земель», поряд зі всіма цими гарненькими кольоровими будиночками та потягами, що возять туристів. Чи то повернутися в Голкгем, де пронизливо кричать чайки прямо на вуха, на язичі сіль, а невидимий потяг труситься іржавою колією десь за кілометр.

Сьогодні потяг не зупиняється, а повільно котиться повз. Чую стукіт коліс, майже бачу, як потяг хитається. Обличчя пасажирів роздивитися не можу, але знаю, що це мешканці передмістя, які щодня прямують до Юстона, щоб сісти за робочі столи, проте в мене жива уява: мрію про екзотичні подорожі, про пригоди, що очікують наприкінці шляху. Думками я постійно подорожую до Голкгема. Так дивно, що я досі згадую це місце, такими ранками, з такою любов'ю, але згадую. Вітер, що гуляє в траві, величезне сіро-блакитне небо над дюнами, занедбаний будинок, де водяться миші. Будинок сповнений свічок, бруду та музики. Тепер він для мене немов мрія.

Я відчуваю, як прискорено калатає серце.

Чую його кроки на сходах, він кличе мене.

– Мег, бажаєш ще кави?

Чари знято, я прокидаюся.

Вечір

Мені прохолодно через вітерець, але завдяки горілці, яку я плеснула на два пальці у мартіні, зігрілася. Сиджу на веранді, очікую на повернення Скотта. Я збираюся переконати його запросити мене на вечерю до італійського ресторану на Кінглі-роуд. Ми вже казна-скільки нікуди не ходили.

Сьогодні я майже весь день байдикувала. Я мала розібратися із заявою на вступ на курс

«Тканини та матеріали» до Центрального коледжу мистецтва та дизайну імені святого Мартина. І вже почала її писати внизу на кухні, коли почула жіночий крик. Вона так страшенно волила, що мені здалося: когось убивають. Я вибігла надвір, проте нічого не побачила.

Але й досі її чула, то було огидно, її крик пронизував, голос різкий, сповнений відчаю.

– Що ви робите? Що ви з нею робите? Віддай її мені, віддай її мені. – І вона продовжувала волати, хоча, напевно, це тривало лише кілька секунд.

Я помчала нагору, вибігла на веранду, щоб роздивитися крізь дерева: біля паркану – двоє жінок всього за кілька будинків від нашого. Одна з них плакала – а можливо, рюмсали обидві – до того ж щосили голосило маля.

Я розмірковувала над тим, щоб викликати поліцію, але все, здавалося, заспокоїлося. Жінка, яка кричала, забігла до будинку з дитиною на руках. Інша залишилася одвір. Вона побігла до будинку, спіткнулася, підвелася на ноги, а потім почала блукати навколо садиби. Насправді дивно. Одному богові відомо, що відбувалося. Але за всі тижні це найбільше потрясіння.

Мої дні порожні, тепер у мене більше немає галереї, де б я мала працювати. Насправді мені дуже її бракує. Бракує розмов із художниками. Я навіть скучила за всіма цими нудними апетитними мамочками, які бувало відвідували галерею з шоколадними батончиками зі «Старбакс», щоб подивитися на картини, а потім заявити подружкам, що Джессі в дитячому садочку малювала краще.

Іноді мені хочеться побачити хоча б когось з мого минулого життя, а потім думаю: а про що тепер ми говоритимемо? Вони навіть не впізнають Меган, щасливу молоду мешканку передмістя. Хай там як, не можу ризикувати та озиратися назад, це завжди погана думка. Почекаю до кінця літа, потім шукатиму роботу. Мені здається прикрим марно витратити такі довгі літні дні. Я обов'язково щось знайду, тут чи будь-де. Знаю, що обов'язково знайду.

Вівторок, 14 серпня 2012 року

Ранок

Я опиняюся перед шафою, усоте витріщаюся на вішалку з красивим одягом, ідеальний

гардероб для керівника невеличкої, але сучасної галереї. І нічого з одягу не схоже на одяг «няні». Господи, навіть від самого слова мені нудить. Вдягаю джинси та футболку, зачісую волосся назад. Я навіть не беру собі клопоту накласти макіяж. Навіщо? Задля чого чепуритися? Щоб увесь день посидіти з дитиною?

Я стрімко рушаю вниз, напоготові сваритися. Скотт готує на кухні каву. Він повертається з посмішкою до мене, і мій настрій тієї ж миті поліпшується. Мої скоплені губи розтягуються в посмішці. Він простягає мені каву й цілує мене.

Не варто його за це звинувачувати, це моя ідея. Я сама запропонувала стати нянею для родини, що мешкає трохи далі по вулиці. Тоді мені це здавалося дотепним. Насправді цілковите безглуздя, напевно, я збожеволіла. Томилася від нудьги, божевілля, цікавості. Хотілося побачити на власні очі. Мені здається, що після того як я почула її крики надворі, мені кортіло дізнатися, що відбувається. Певна річ, я нічого не питала. Невже про таке запитують?

Скотт підтримав моє рішення – він був на сьомому небі від щастя, коли я запропонувала влаштуватися на роботу. Він вважає, що час, який я проводитиму поряд з дітьми, спонукає завести власних дітей. Насправді все виявляється навпаки; коли я виходжу з їхнього будинку – мчуся додому, дочекатися не можу, коли скину одяг, встану під душ і змию із себе запах дитини.

Я скучила за тими часами в галереї, коли чепурилася, робила зачіску, дискутувала з відвідувачами про мистецтво, фільми, про всілякі дрібниці. Після наших розмов з Анною я нічого не вчуся. Господи, вона тупа як корка! Складається таке враження, що колись вона мала про щось сказати, але зараз усі розмови лише про дитину: чи їй не холодно? Або занадто задушливо? Скільки молочка вона випила? І вона завжди поряд, тому в більшості випадків я відчуваю себе зайвою. Я маю наглядати за дитиною, коли Анна відпочиває, давати їй передихнути. Відпочити від чого, власне кажучи? До того ж вона на диво знервована. Постійно відчуваю її присутність, як вона вештається десь поблизу, смикається. Вона здригається щоразу, коли проходить потяг, тіпається, коли дзвонить телефон. Анна запевняє: діти ж такі вразливі. Не можу з нею не погодитися.

Виходжу з дому, пересуваю налиті свинцем ноги п'ятдесят метрів по Бленгейм-роуд до їхнього будинку. Нікуди не поспішаю. Сьогодні двері відчиняє не вона, а він, її чоловік. Вбраний та вже взутий Том поспішає на роботу. Йому дуже личить костюм – він не такий красень, як Скотт: Том нижчий та більш блідий, якщо придивитися пильніше, очі трохи близько посаджені – але симпатичний. Він дарує мені свою широку посмішку а-ля Том Круз та йде – залишаємось ми втрьох: я, вона та дитина.

Четвер, 16 серпня 2012 року

День

Я звільняюся!

Відчуваю себе набагато ліпше, якщо таке взагалі можливо. Я вільна!

Сиджу на веранді, очікую на дощ. Наді мною суцільно чорне небо, купчаться хмари, повітря важке та вологе. Десять за годину додому повернеться Скотт, змушена буду йому про все розповісти. Він посердиться хвилину-дві, а потім я все владнаю. Я не просто цілий день сидітиму вдома: складатиму плани. Я б могла записатися на курси фотографів або заснувати палатку на ринку, продавати прикраси. Могла би навчитися кухарити.

Якось один учитель у школі сказав мені, що я схильна відкривати в собі нові таланти. Тоді я не зрозуміла, що він мав на увазі, подумала, що він просто базікає, але сама ідея мені дуже сподобалася. Утікачка, коханка, дружина, офіціантка, керівник галереї, няня – і ще кілька посад проміж. Ким волюю бути завтра?

Я не збиралася звільнитися, слова самі злетіли з губ. Ми сиділи за столом на кухні, Анна тримала дитину на руках, і Том несподівано повернувся (напевно, щось забув), тож він також був присутній, смакував каву. Якесь безглуздя! Не було жодного сенсу в моїй присутності. Навіть гірше, я відчувала себе незручно: здавалося, що я вдерлася в їхню родину.

– Я знайшла іншу роботу, – сказала я, навіть як слід не поміркувавши. – Тому не зможу більше сидіти з вашою дитиною. – Анна подивилася на мене – гадаю, що не повірила. Лише відповіла:

– Який жаль! – Але я побачила, що насправді вона так не вважає. Анна, здається, зітхнула з полегшенням. Вона навіть не запитала, яку саме роботу я знайшла – і слава богу, бо я заздалегідь не вигадала переконливу версію.

Том виглядав дещо здивованим.

– Нам вас бракуватиме, – сказав він, але це також неправда.

Єдина людина, яка насправді розчарована, – це Скотт, тож я маю щось для нього вигадати. Можливо, скажу йому, що до мене чіплявся Том. І тим покладу край розпитуванням.

Четвер, 20 вересня 2012 року

Ранок

Кілька хвилин на восьму, на вулиці прохолодно, але так красиво! Усі ці ланки дворів одна до одної, зелені із золотом в очікуванні, поки сонячні промені-пальці виповзуть з-під залізничних колій та пробудять їх до життя. Я вже кілька годин не сплю. Безсоння. Не спала вже кілька днів. Ненавиджу такий стан, більш за все ненавиджу безсоння, коли просто лежиш у ліжку, голова обертом: тік, тік, тік, тік. У мене свербить усе тіло. Хочу поголити всю голову.

Хочеться бігти. Проїхатися в автівці з відкидним верхом, але опустивши верх. Попрямувати на узбережжя – будь-яке. Хочеться прогулятися пляжем. Ми з моїм старшим братом збиралися стати мандрівниками. Ми з Беном складали такі плани. Відверто кажучи, то були здебільшого плани Бена – він такий мрійник. Ми збиралися на мотоциклах доїхати від Парижа до Лазурного берега або подорожувати в США узбережжям Тихого океану, від Сіетла до Лос-Анджелеса; ми збиралися відтворити шляхи Че Гевари від Буенос-Айреса до Каракаса. Можливо, якщо я втілила б усі ці мрії – ніколи б тут не опинилася, не відаючи, що робити далі. А можливо, якби я втілила всі ці мрії – опинилася б саме там, де й перебуваю зараз, але почувалася б цілком щасливою. Але ж не так сталося як гадалося – Бен ніколи так і не дістався Парижа, він навіть до Кембриджа не доїхав. Він загинув на шосе A10, йому розтратило голову під колесами автопотяга.

Я щодня за ним сумую. Напевно, більше за всіх. Він залишив величезну діру в моєму житті, прямо посередині моєї душі. А можливо, саме з нього все й почалося. Не знаю. Навіть мені невідомо, чи все це стосується Бена, чи всього того, що трапилося опісля, всього, що трапилося після його загибелі. Єдине мені відомо достеменно: тільки-но в мене було все добре, життя – прекрасне, і нічого більше мені не потрібно, а наступної миті я вже не можу дочекатися, коли піду геть. Мені кінець: деграбую та кочую вниз.

Тож я збираюся відвідати психотерапевта! Чудно! Може, хоч повеселюся. Я завжди вважала, що кумедно бути католиком, мати можливість сповідатися та отримувати прощення, коли всі гріхи прощаються й життя починається з чистого аркуша.

Певна річ, психотерапевт не те саме, що священик. Я трохи ревную, але останнім часом я не можу заснути, та й Скотт наполягає на тому, щоб я пішла. Я вже казала йому, що мені важко обговорювати зі знайомими людьми подібні речі – я навіть із ним ледь можу про це згадувати. Він відповів, що саме в цьому й річ: незнайомим людям легше сповідатися. Але

це не зовсім так. Людина не може бути відвертою до кінця та розповідати все. Бідолашний Скотт. Йому невідомо навіть й половини. Він настільки сильно мене кохає, що стає боляче. Не знаю, як йому вдається. Я би збожеволіла.

Але принаймні я маю щось зробити. Усі плани, які я вигадувала – курси фотографів і кулінарні курси, – правду кажучи, вони виявляються безглуздими, ніби я граю у справжнє життя, натомість щоб просто жити. Я маю знайти собі заняття, таке, щоб не викликало жодних сумнівів. Я так не можу, не можу просто бути дружиною. Не розумію, як це в жінок виходить мати в буквальному сенсі слова єдиний обов'язок – чекати. Чекати, поки чоловік повернеться додому й кохатиметься з тобою. Або так, або оглянутися навколо й знайти те, що відверне від очікування.

Вечір

Я продовжую очікувати. Зустріч було призначено ще півгодини тому, але я досі сиджу в приймальні, гортаю журнали «Вог» та розмірковую про те, щоб підвестися та піти звідси. Мені відомо, що лікарі ніколи не знають достеменно, коли закінчать прийом, але психотерапевти? Завдяки фільмам у мене склалося враження, що тебе виштовхують з кабінету, тільки-но закінчилися твої законні півгодини. Напевно, у Голівуді не розповідають про психотерапевтів, до яких приходять люди у звичайні клініки.

Щойно я збираюся підійти до секретарки та сказати, що більше несила чекати, що я йду, як двері кабінету відчиняються, з'являється високий, довгов'язий чоловік з винуватим виразом обличчя та протягує мені руку.

– Місіс Гіпвелл, мені дуже прикро, що змусив вас чекати, – вибачається він, а я лише посміхаюся й відповідаю, що все гаразд, і сама одразу ж відчуваю, що все так і буде, бо я поряд з ним лише секунду, а вже мені легше.

Гадаю, це через голос. Ніжний та низький. З ледь помітним акцентом – нічого дивного, бо лікаря звать доктор Камаль Абдик. Припускаю, йому десь років тридцять п'ять, однак виглядає молодшим завдяки шкірі неймовірного темно-медового відтінку. У нього такі лагідні руки, що я одразу уявляю, як він мене торкається своїми довгими, витонченими пальцями. Я майже відчуваю його дотик.

Важливих тем ми не порушуємо – це лише знайомство, ми приглядаємося одне до одного. Він цікавиться, що мене непокоїть, а я розповідаю про напади паніки, безсоння, про те, що лежу перелякана в ліжку й не можу заснути. Він воліє поговорити про це детальніше, але поки я не готова. Він запитує, чи вживаю я наркотики, алкоголь. Я відповідаю, що страждаю на інші пороки, перехоплюю його погляд, і, як мені здається, він розуміє, про що йдеться. А потім у мене виникає усвідомлення, що я маю ставитися до цих сеансів серйозніше, тож розповідаю про закриття галереї, про постійне відчуття нікчемності, брак

напрямку, у якому маю рухатися. Про те, що надто зосереджуюся на тому, що відбувається в моїй голові. Сам він говорить мало, час від часу ставить заохочувані запитання, але мені хочеться чути його голос, і тому, коли я йду, запитую, звідки він.

— Медстоун, — відповідає він. — Графство Кент. Але я переїхав до Корлі кілька років тому. — Він розуміє, що я запитувала не про це, і якимось по-вовчому вишкіряє зуби.

Коли повертаюся додому, там на мене вже чекає Скотт, тут же пхає мені в руки келих та воліє почути всі подробиці мого візиту. Кажу, що все пройшло добре. Він розпитує про психотерапевта: чи сподобався він мені? Чи прихильно до мене поставився? «Нормально», — відповідаю я, бо не хочу, щоб мій голос звучав надто оптимістично. Він запитує, чи розмовляли ми про Бена. Скотт вважає, що річ лише в Бені. Можливо, він має рацію. Можливо, він знає мене краще, ніж мені здається.

Вівторок, 25 вересня 2012 року

Ранок

Сьогодні я підвелася рано, але мені таки вдалося кілька годин поспати — це неабияке досягнення порівняно з минулим тижнем. Коли встаю з ліжка, відчуваю себе майже свіжою, як після відпочинку, тож, замість того щоб байдикувати на веранді, я вирішила піти прогулятися.

Я замкнулася в собі, навіть цього не усвідомлюючи. Єдине, куди я ходжу в ці дні, — це крамниці, ще відвідую заняття з пілатесу¹ та сеанси психотерапевта. Іноді завітаю до Тари. Решту часу сиджу вдома. Не дивно, що я втратила спокій.

Виходжу з дому, повертаю праворуч, потім ліворуч на Кінглі-роуд. Повз паба «Троянда». Раніше ми нерідко сюди навідувалися, але вже не пригадую, чого припинили. Мені ніколи тут не подобалося: надто багато парочок за сорок, надто багато п'ють, оглядають присутніх у спробах знайти когось ліпшого. Й гадають, чи вистачить у них на це мужності. Напевно, саме тому ми й припинили його відвідувати — тому що мені там не подобалося. Повз паб, повз крамниці. Не хочу йти далеко, зроблю невелике коло, розімну ноги.

Так приємно опинитися на вулиці вранці, ще до початку занять, ще до того, як усі вирушать на роботу. Вулиці порожні та чисті, день сповнений можливостей. Я знову повертаю ліворуч, прямую до невеличкого грального майданчика, єдиного, доволі мізерного виправдання задля зеленого острівка. Зараз він порожній, але за кілька годин

тут юрмитиметься малеча, матусі та няньки. Тут буде й половина дівчат, з якими ми разом відвідуємо заняття з пілатесу, з ніг до голови вдягнених у «Светі Бетті», будуть навипередки розтягуватися, ціпко тримаючи в наманіжурених нігтиках шоколадні батончики із «Старбакс».

Повз парк прямую до Роузберрі-авеню. Якщо повернути праворуч, просунутися вулицею, опинюся біля моєї галереї – те, що раніше було моєю галереєю, тепер порожня вітрина – але я не хочу туди повертати, бо досі мені болять. Не в тому місці, не в той час – у передмісті мистецтво нікого не цікавить: не ті економічні умови. Натомість я повертаю праворуч, повз крамницю «Теско Експрес», повз інший паб, той, куди ходять люди з цього маєтку, назад додому. Зараз я відчуваю метеликів – починаю нервуватися. Боюся наштотхнутися на Ватсонів, тому що завжди почуваюся незручно, коли їх бачу; стає очевидно, що я не знайшла роботи, що я збрехала, бо не бажала більше на них працювати.

Правильніше сказати, відчуваю незручність, коли бачу її. Том просто не звертає на мене уваги. Але Анна, здається, усе сприймає надто близько до серця. Вона безсумнівно вважає, що моя коротка кар'єра няні закінчилася саме через неї або через її дитину. Насправді її дитина тут взагалі ні до чого, однак це маля постійно скиглюло, тому його було важко полюбити. Справа набагато складніша, проте мені несила це пояснити Анні. Хай там як, але я не хочу бачити Ватсонів – вважаю, це одна з причин мого самотницького життя. Власне я сподіваюся, що вони просто переїдуть. Я знаю, їй тут не подобається: вона ненавидить цей будинок, ненавидить жити серед речей, які колись належали його колишній дружині, ненавидить потяги.

Зупиняюся на розі, вдивляюся в підземний перехід. Від цього запаху вогкості та холоду в мене завжди холодок по спині, такий, який відчуваєш, коли перегортаєш камінь, щоб побачити, що під ним: мох, черв'яки, земля. Я згадала, як гралася надворі ще дитиною, шукала разом з Беном жаб біля ставка. Рушаю далі. Вулиця порожня – жодної ознаки Тома чи Анни, і в глибині душі, яка прагне якоїсь драми, я по-справжньому розчарована.

Вечір

Тільки-но зателефонував Скотт, повідомив, що має затриматися допізна на роботі – не такі новини я бажала б чути. Я роздратована, увесь день гнівалася. Не можу заспокоїтися. Мені так кортить, щоб чоловік повернувся додому та мене заспокоїв, а тепер мине кілька годин, перш ніж він повернеться сюди, а голова йтиме обертом, і я знаю, що на мене очікує безсонна ніч.

Не можу просто сидіти та спостерігати за потягами. Я надто збуджена, мое серце несамовито калатає, немов пташка, яка намагається вирватися з клітки. Я надягаю свої капці, прямую на перший поверх, виходжу з дому, на Бленгейм-роуд. Зараз о пів на

четверту – кілька запізнілих перехожих повертаються з роботи додому. Навколо нікого немає, хоча чутно, як десь кричать діти, вони граються на задвірку, користуючись літніми сонячними променями до того, як їх покличуть вечеряти.

Йду дорогою до вокзалу. Зупиняюся на мить навпроти будинку номер двадцять три, розмірковую про те, щоб подзвонити у двері. Що б я казала? Що цукор скінчився? Вирішила погомоніти? Фіранки на вікнах трохи розсунуті, але я нікого не бачу.

Крокую далі до рогу, навіть не поміркувавши як слід, рушаю у перехід. Уже дісталася середини, коли чую, як нагорі грохотить потяг – славетне відчуття: немов землетрус, відчуваєш його просто всередині твого тіла, кров кипить. Дивлюся униз та помічаю щось на підлозі, обідочок для волосся, розтягнутий, рожевий, сильно зношений. Напевно, загубив хтось із бігунів, але я чомусь здригаюся, мені кортить якнайшвидше звідси піти, назад, на сонячне світло.

Коли я повертаюся вулицею, він проїжджає повз мене в своїй автівці, наші погляди на мить зустрічаються, він мені посміхається.

1 Комплекс фізичних вправ, винайдених на початку XX ст. німецьким спортсменом Джозефом Пілатесом, метою яких є розвиток гнучкості всіх м'язів тіла.

Рейчел

П'ятниця, 12 липня 2013 року

Ранок

Я виснажена, голова важка від сну. Коли я п'ю, майже взагалі не сплю. Відключаюся на годину-дві, потім прокидаюся, мене нудить від жаху, нудить від самої себе. Якщо видається день, коли я не п'ю, вночі я поринаю в найважчу дрімоту, глибоку несвідомість, а вранці не в змозі як слід прокинутися, подолати сон, він залишається зі мною на години, іноді на цілий день.

Сьогодні зі мною у вагоні іде лише купка пасажирів, жодного з найближчих сусідів, тож я

прихиливаюся головою до вікна та заплющую очі.

Прокидаюся від скрипу гальм. Ми зупиняємося на семафорі. Цієї пори року зранку сонце підсвічує саме задвірки будинків, розташованих уздовж колій, – садиби купаються у променях. Я майже відчуваю ці промені, тепло цього ранкового світла на обличчі та плечах, коли сідаю за стіл снідати. Том влаштовується навпроти, я кладу босі ноги йому на коліна, тому що вони в нього набагато тепліші від моїх, сама очима пробігаю газетні сторінки. Я відчуваю, як він посміхається, починаю червоніти від самих грудей до шиї – завжди ніяковію, коли він на мене так дивиться.

Міцно мружуся, і Том зникає. Ми досі стоїмо на семафорі. Я бачу Джесс надворі, позаду неї з будинку виходить чоловік. Він щось несе – напевно, філіжанку кави – я придивляюсь до нього й усвідомлюю, що то не Джейсон. Цей чоловік вищий, стрункіший, з більш темною шкірою. Друг родини, її брат або брат Джейсона. Він нахиляється, ставить філіжанки на металевий стіл у них у дворі. Це двоюрідний брат з Австралії, який зупинився на кілька тижнів; старовинний приятель Джейсона, який був дружкою на їхньому весіллі. Джесс наближається до нього, обіймає за талію та довго й проникливо цілує. Потяг рушає далі.

Повірити не можу. Хапаю ротом повітря, тільки зараз усвідомлюючи, що затамувала подих. Навіщо вона так учинила? Джейсон її кохає, я ж бачу, вони щасливі разом. Повірити не можу, що вона так з ним вчинила, він на це не заслуговує. Я відчуваю справжнє розчарування, у мене таке відчуття, ніби мене ошукали. Уже знайомий біль стискає груди. Я вже не вперше таке відчуваю. Мій біль був, звичайно, набагато сильніший, але я пам'ятаю всі нюанси цього болю. Таке не забувається.

Я про все дізналася у спосіб, у який у наші дні дізнається більшість людей: через електронну помилку. Іноді це текстове чи голосове повідомлення; у моєму випадку – електронний лист та модна помада на комірці. Насправді все вийшло випадково, я взагалі не пхала носа у чужі справи. Я не мала опинитися біля комп'ютера Тома, бо він побоюється, що я помилково можу видалити щось важливе або клацнути кудись та підхопити вірус чи троян.

– Сучасні технології, Рейчел, не твоє, я правий? – сказав він після того, як я спромоглася помилково видалити всі контакти з адресної книги його електронної скриньки. Тож я не мала його торкатися. Але ж я займалася доброю справою: намагалася залагодити свої мізерні промахи та труднощі в спілкуванні і планувала особливе святкування нашої четвертої річниці – втекти кудись світ за очі, щоб пригадати, якими ми були раніше. Я хотіла зробити сюрприз, тож мені слід було таємно перевірити його розклад – тому змушена була подивитися в комп'ютер.

Я не пхала ніс у його справи, не намагалася спіймати на гарячому чи ще щось подібне – не через це я так учинила. Я не хотіла бути однією з тих жадливих підозрілих жінок, які нишпорять по кишенях власних чоловіків. Одного разу я відповіла на дзвінок його

телефону, коли він був у душі, він дуже розлютився та звинуватив мене в тому, що я йому не довіряю. Я відчувала себе жахливо, бо він здавався не на жарт ображеним.

Мені потрібно було зазирнути в його робочий розклад, а він залишив ноутбук увімкненим, тому що спізнювався на зустріч. Видалася ідеальна можливість, тож я зазирнула в його календар, занотувала деякі дати. Коли закрила «вікно» його календаря, висвітилися вхідні листи його електронної скриньки. Останнім був лист від aboyd@cinnamon.com. Я клацнула. ККККК. Лише рядок з «К». Спершу подумала, що це глюк, а потім зрозуміла, що це поцілунки.

То була відповідь на лист, який він надіслав кілька годин тому, на початку восьмої, коли я ще валялася в ліжку.

«Минулої ночі я заснув з думками про тебе. Я мріяв, як цілуватиму твої губи, груди, стегна. І прокинувся вранці сповнений думок про тебе, відчайдушно хотілося до тебе торкнутися. І не очікуй, що я буду при здоровому глузді, поряд з тобою я втрачаю розум».

Я перечитала його повідомлення: їх були десятки, приховані в папці під назвою «Адмін». Дізналася, що її ім'я – Анна Бойд і мій чоловік в неї закоханий. Він часто її в цьому запевняв. Казав, що ніколи нічого подібного не відчував, не може дочекатися, щоб бути з нею разом, і чекати вже недовго залишилося.

Не маю слів, щоб описати свої відчуття того дня, але зараз, коли сиджу в потягу, я киплю від гніву, зануривши нігті у долоні, очі жалють сльози образи. Відчуваю несамовиту злість. Таке відчуття, що в мене щось вкрали. Як вона насмілилася? Як Джесс насмілилася? Що з нею? Тільки-но подивіться на їхнє життя, яке прекрасне! Ніколи не розуміла, як люди радісно зіркаються шкоди, яку вони завдали, коли діяли лише за велінням серця. Хто сказав, що слід прислухатися лише до серця? Егоїзм у чистому вигляді! Непереборне самолюбство! Мене поглинає ненависть. Якщо я зараз побачила б ту жінку, якщо б зараз побачила Джесс, плюнула б їй в обличчя. Видряпала б їй очі!

Вечір

На лінії якісь негаразди. Швидкий потяг до Строка відмінили, тож його пасажери вдерлися до мого потяга і у вагоні залишаються лише місця стоячи. Мені пощастило знайти місце, але у проході, не біля вікна, тож тіла інших пасажирів притискаються до моїх плечей, колін, позбавляючи мене особистого простору. Мені так і кортить їх відштовхнути, випростатися, відсунути їх якнайдалі. Увесь день спека нестерпна, так і липне до мене, таке відчуття, ніби дихаєш крізь маску. Відчинені всі вікна, проте, навіть коли ми рухаємось, у вагоні нічим дихати – замкнена металева коробка. Я не можу набрати в легені достатньо кисню. Мене нудить. Я постійно прокручую в голові сьогоднішню ранкову сцену в кав'ярні, досі відчуваю, ніби знаходжуся там, досі бачу вирази їхніх облич.

Я звинувачую Джесс. Цілий ранок у мене не йшли з голови Джесс та Джейсон, її вчинок. Що він відчуватиме? Як сваритимуться, коли він, як я сама, дізнається, що його власний світ розлетівся на уламки. Я блукала, мов у тумані, не відаючи, куди прямую. Навмання я завітала до кав'ярні, яку відвідують усі з «Гантингдон Вайтлі». Я помітила їх уже на порозі, пізно було вертатися; вони дивилися на мене, очі лише на мить розширилися, доки вони не пригадали начепити на обличчя чемні посмішки. Мартин Майлз із Сашею та Гарріет – триумвірат ніяковості, який махав мені руками, запрошуючи до свого столу.

– Рейчел! – заголосив Мартин, простягаючи руки, смикаючи до себе в обійми. Я на таке не очікувала, мої руки опинилися між нами, невміло притиснуті до його грудей. Саша з Гарріет посміхалися, послали мені обережний повітряний поцілунок, намагаючись надто не наближатися. – Яким вітром?

На цілу довгу, довжелезну мить я була спантеличена, опустила очі, відчуваючи, як червонію, усвідомлюючи, що мовчання все тільки погіршує, тож фальшиво засміялася та відповіла:

– Співбесіда. Співбесіда.

– Он як! – Мартин не спромігся приховати здивування, у той час як Саша з Гарріет кивнули та посміхнулися. – І з ким саме?

Я не змогла пригадати назви жодної кадрової агенції. Жодної. Не спромоглася пригадати й жодної агенції з нерухомості, що вже казати про компанії, які насправді наймають на роботу. Просто стояла в кав'ярні, потираючи нижню губу вказівним пальцем, хитала головою, тож врешті-решт Мартин промовив:

– Страшенна таємниця, так? Деякі фірми обоюноють напустити на себе таємничості, згодна? Не бажаєш нічого говорити, доки не підписала контракт і все офіційно не оформила. – То була цілковита маячня, і він сам добре це розумів, він навмисно висунув таке припущення, щоб мене врятувати, ніхто з присутніх у це не повірив, але всі вдали, що повірили та закивали. Гарріет із Сашею дивилися повз мене на двері, їм було через мене незручно, тож вони хотіли знайти хоча б якийсь вихід зі становища.

– Піду замовлю каву, – сказала я. – Не хочу спізнюватися.

Мартин поклав руку мені на плече.

– Радий був тебе бачити, Рейчел. – Я майже відчувала його співчуття на дотик. Я ніколи не усвідомлювала до останніх року-двох свого життя, наскільки це принизливо, коли тебе жаліють.

До зустрічі в кав'ярні я планувала піти до Голборнської бібліотеки на Теобалдс-роуд, але несила було бачити людей, тож натомість я покрокувала до Риджентс-парк. Дісталася найвіддаленішого краю, до самого зоопарку. Сіла в тіні явора, міркуючи над порожніми годинами попереду, прокручуючи в голові розмову в кав'ярні, пригадуючи вираз Мартинового обличчя, коли він зі мною прощався.

Певно, я просиділа там десь з півгодини, коли задзеленчав мій телефон. Знов телефонував Том, телефонував із дому. Я спробувала уявити його, як він працює на ноутбучі на нашій залитій сонячним світлом кухні, але картинку спотворили вторгнення з його нового життя. Вона теж має бути десь поруч, десь недалеко, робити чай або годувати маля, її тінь лягала на Тома. Нехай розмовляє з автовідповідачем. Сховала мобільний телефон у сумку, спробувала не звертати на нього уваги. Не бажала нічого більше сьогодні чути, тільки не сьогодні; цей день і так уже видався жакливим, а лише пів на одинадцять ранку. Я протрималася три хвилини, потім дістала телефон та набрала номер власної голосової пошти. Готувалася страждати, коли почую його голос – голос, який колись звертався до мене зі сміхом та теплотою, а тепер лише вмовляв, утішав та співчував – але то виявився не він.

– Рейчел, це Анна. – Я натиснула відбій.

Не могла дихати, думки плуталися, шкіра свербіла – тож я встала та попрямувала до крамниці на розі Титчфілд-стрит, придбала чотири бляшанки джину з тоніком, потім повернулася до вподобаного місця в парку. Відкрила першу бляшанку й поспіхом випила, потім відкрила другу. Повернулася спиною до стежини, щоб не бачити ані бігунів, ані матусь із візочками, ані туристів, бо, якщо я їх не бачу, мені, мов дитині, здається, що й вони не бачать мене. Я ще раз набираю номер власної голосової пошти.

– Рейчел, це Анна. – Тривала пауза. – Мені потрібно з тобою поговорити щодо телефонних дзвінків. – Чергова пауза – вона розмовляє зі мною та робить ще щось, кілька справ водночас, як зазвичай роблять заклопотані дружини та матусі: щось прибирають, завантажують пральну машинку. – Послухай, я розумію, що в тебе важкі часи, – продовжує вона, ніби не має жодного відношення до того болю, що мені завдала, – але не можна постійно телефонувати нам ночами. – У неї дратівливий, різкий тон. – Погано, коли ти будиш нас своїми дзвінками, але ж ти не даєш також спати Еві – це взагалі неприпустимо. Нам насилу вдається знову її прикачати. – «Нам насилу вдається знову її вкачати». Ми. Нас. Наша маленька родина. З власними проблемами та заведеним порядком. Клята стерво. Вона зозуля, яка відклала своє яйце в мое гніздечко. Вона відібрала в мене все. Вона все захапала, а тепер телефонує мені й звинувачує в тому, що мої страждання їй незручні?

Я закінчила другу бляшанку й почала третю. Блаженний приплив алкоголю лише на кілька хвилин прискорює кровообіг, а потім мене нудить. Я надто швидко напиваюся, навіть для мене це швидко, треба зупинити коней; якщо я не уповільнюся – трапиться щось жакливе.

Я зроблю дещо, про що дуже шкодуватиму. Зателефоную їй у відповідь, скажу, що на неї мені плювати, як плювати на її родину, плювати на її дитину, хоч би вона міцно спала цілу ніч до кінця свого життя. Я збиралася скористатися тією самою фразою, що він колись написав їй – «І не очікуй, що я буду при здоровому глузді» – він і мені те саме віщував, коли ми вперше залишилися разом; він написав мені про це в листі, проголошуючи про свою невмирущу пристрасть. Це навіть не його слова: він поцупив їх у Генрі Міллера. Усе, що вона має, – усе було у вжитку. Мені кортить знати, як вона почувається. Кортить зателефонувати їй та запитати: «Тож як воно, Анно, мешкати в моєму будинку, в оточенні меблів, які я купувала, спати в ліжку, яке я кілька років ділила з чоловіком, годувати дитину за столом, де ми з ним трахалися?»

Я й досі дивуюся, що вони вирішили там залишитися, мешкати в тому самому будинку, в моєму будинку. Я вухам не повірила, коли він мені це повідомив. Я любила свій дім. Саме я наполягла на тому, щоб ми його купили, попри місце його розташування. Мені подобалося мешкати біля залізничних колій, мені подобалося спостерігати за потягами, зазнавати втіхи від стукоту коліс – це не скрип міських експресів, а грохот старомодних вагонів. Том запевняв, що так не триватиме довічно, зрештою, модернізують всю лінію, тож повз зі свистом проноситимуться швидкі потяги, але я не вірила, що таке трапиться насправді. Я би залишилася в своєму будинку, викупила б його в Тома, якби мала гроші. Проте грошей у мене не було, коли розлучалися, не спромоглися знайти покупця за пристойну ціну, тож він запропонував викупити мою частку й мешкати в нашому будинку, доки не отримає за нього відповідну ціну. Але так пристойного покупця і не знайшов, натомість до нашого будинку переїхала вона й закохалася в наш будиночок, точнісінько як я, і вони вирішили залишитися. Певно, вона надто самовпевнена, якщо її анітрохи не непокоїло мешкати там, де до неї мешкала інша жінка. Вірогідно, вона не мала мене за загрозу. Я думаю про Теда Г'юза[1 - Тед Г'юз (17.08.1930—28.10.1998) англійський поет та дитячий письменник. Критики зазвичай вважають його одним з найкращих поетів його покоління.], який привіз Асю Вевілл до будинку, де раніше мешкав із Плат[2 - Сильвія Плат (27.10.1932—11.02.1963) – американська поетеса, яку вважають засновницею жанру «поезії-сповіді». Була дружиною поета-лауреата Теда Г'юза. Їхні відносини закінчилися трагічно: на початку 1963 року, внаслідок тяжкої депресії після розірваних стосунків з чоловіком, Плат наклала на себе руки. У неї залишилося двоє дітей. Одразу ж після смерті Плат феміністки організували кампанію проти Г'юза. Поетеса Робін Морган прямо звинуватила Г'юза у смерті дружини (у своєму вірші The Arraignment, 1972). Його коханка, Ася Вевілл, також наклала на себе руки за приміром Плат, до того ж убила власну дочку, Шуру.]. Як потім Ася вдягала речі Сильвії, розчісувала волосся її щіткою. Мені кортить зателефонувати Анні та нагадати, що Ася погано закінчила: з головою в печі, так само, як і Сильвія.

Напевно, я задрімала: джин та спекотне сонечко заколисали мене. Я здригнулася, прокинулася, несамовито почала шукати сумочку. Вона виявилася на місці. Шкіру поколювало. На мені кишіли мурахи: вони були у волоссі, на шиї, грудях. Я скочила на ноги, струшуючи їх із себе. Двоє підлітків, які неподалік грали в м'яча, зупинилися й ледь

не падали від сміху.

Потяг зупиняється. Ми майже навпроти будинку Джесс та Джейсона, але нічого розгледіти крізь натовп людей у вагоні не можу. Чи вона зараз вдома? Чи він дізнався? А можливо, пішов геть? Або досі живе, ще не дізнавшись, що це життя – суцільна брехня.

Субота, 13 липня 2013 року

Ранок

Навіть не дивлячись на годинник, знаю, що зараз десь між без чверті восьмою та чвертю на дев'яту. Мені це відомо через якість світла, через звук, що лунає з вулиці крізь вікно, через виття пилосмока – Кеті прибирає коридор саме біля дверей моєї спальні. Щосуботи Кеті підводиться рано і, хай там що, прибирає будинок. Чи то у власний день народження, чи то друге пришествя Господне – Кеті прокинеться в суботу з першими півнями, щоб прибрати оселю. Вона каже, що це – очищення, прибирання налагоджує її на гарні вихідні, а оскільки вона прибирає і водночас займається аеробікою, їй вже не потрібно відвідувати спортзалу.

Насправді мене не надто турбує її ранкове прибирання, це гудіння пилосмока зранку, бо я однаково не сплю. Зранку мені не спиться; не можу спокійно подрімати до самого обіду. Різко просинаюся, подих уривчастий, серце калатає, у роті неприємний, затхлий присмак – я відразу ж розумію, що це. Я не сплю. Що більше я волію забутись, то гірше в мене виходить. Мені не допомагає ані світло, ані життя, що вирує. Так і лежу, прислухаючись до звуків настирливої, веселої, клопітливої Кеті, і розмірковую над купою одежі біля залізничної колії, над Джесс, яка серед білого дня цілується з коханцем.

Переді мною простягається нескінченно довгий день, жодна хвилина якого не запланована.

Я могла б навідатися на ринок на Брод; могла б купити оленини та панчетту й цілий день куховарити.

Могла б сидіти на дивані з філіжанкою чаю та дивитися «Суботню кухню».

Могла б піти до спортзали.

Могла б переписати резюме.

Могла б дочекатися, доки Кеті піде, завітати до крамниці та придбати дві пляшечки білого вина.

У іншому житті я також рано прокидалася, від стукоту потяга о 8:04; розплющувала очі, прислуховувалася до стукоту дощу по шибці. Відчувала його присутність у себе за спиною – такого сплячого, теплого, збудженого. Опісля він прямував за поштою, а я готувала яечню-бовтанку, ми сідали на кухні, пили чай, на пізній обід ходили до паба, а потім засинали, притиснувшись одне до одного на дивані перед телевізором. Я уявляю, що тепер у нього все інакше: ніяких тобі неспішного сексу по суботах чи яечні-бовтанки – натомість інші радощі: маленька дівчинка лежить між ним та його дружиною та щось лепече. Вона вчиться говорити, тільки-но «та-то» та «ма-ма» й іншою таємничою мовою, яку розуміють лише батьки.

Біль, суцільний і важкий, влаштувався десь усередині грудей. Не можу дочекатися, доки Кеті піде з дому.

Вечір

Я збираюся побачитися з Джейсоном.

Увесь день залишалася у власній спальні, очікувала, доки Кеті піде, щоб мати змогу купити випити. А вона все не йшла. Залишилася непохитно сидіти у вітальні: «Трохи надолужу справи». Ближче до вечора мені більше несила терпіти ув'язнення та нудьгу, тож я кажу їй, що вирушаю на прогулянку. Прямую до «Снопа пшениці» – великого паба саме поблизу Гай-стріт – і ковтаю три великих келихи вина. Ще дві склянки віскі «Джек Деніелс». Потім рушила до вокзалу, купила кілька бляшанок джину з тоніком та сіла в потяг.

Я планую побачитися з Джейсоном.

Я не збираюся навідуватися до них, не збираюся завітати та постукати у двері. Нічого подібного. Нічого божевільного. Я хочу лише проіхатися повз його будинок потягом. Більше не маю чим зайнятися, додому повертатися не хочу. Бажаю тільки його побачити. Хочу їх обох побачити.

Не надто слушна думка. Я розумію, що думка не надто слушна.

Але що в цьому поганого?

Поїду до Юстона, а потім цим самим потягом повернуся додому. (Мені подобаються потяги, і що в цьому поганого? Потяги – це чудово.)

Раніше, коли я ще жила власним життям, мріяла про те, що ми з Томом вирушимо у романтичні подорожі потягом. (На нашу п'яту річницю мріяла подорожувати лінією Берджен, а на сорокову – подорожуватимемо Японією у блакитному потягу.)

Заждіть, зараз будемо проїжджати повз їхню оселю.

Яскраво світить сонце, але я бачу погано. (Перед очима двоїться. Заплющую одне око. Ліпше.)

Ось вони! Чи то він? Вони стоять на веранді. Чи це вони? Чи це Джейсон? Невже це Джесс?

Маю наблизитися, нічого не бачу. Хочу до них наблизитися.

Не поїду до Юстона, зйду у Вітні. (Не слід мені виходити у Вітні, надто небезпечно. А якщо мене побачать Том з Анною?)

Я маю намір зійти у Вітні.

Не надто слушна думка.

Насправді погана думка.

Навпроти мене в потягу сидить чоловік, його рудувате волосся змінює колір на імбирний. Він посміхається до мене. Я хочу щось сказати йому, але слова продовжують зникати, випаровуються з язика до того, як в мене з'являється шанс їх промовити. Я відчуваю їх на смак, але не можу сказати, чи то вони солодкі, чи то кислі.

Він мені посміхається або глузує? Не знаю.

Неділя, 14 липня 2013 року

Ранок

Серцебиття віддається в горлі – голосне та незручне. У роті посушливо, боляче ковтати. Я повертаюся на бік, обличчям до вікна. Фіранки запнуті, але навіть світло, що проникає крізь них, б'є в очі. Підношу руку до обличчя; притискаю пальці до повік, намагаючись стерти цей біль. Нігті чомусь брудні.

Щось негаразд. На мить відчуваю, немов палаю, немов ліжко зникло з-під мого тіла. Минула ніч. Щось відбулося минулої ночі. Поривчасто набираю повітря в легені, сідаю, надто поспішно, серце калатає, у голові тенькає.

Очікую, поки повернеться пам'ять. Іноді доводиться почекати. Іноді спогади миттю з'являються перед очима. А буває, що взагалі нічого не пригадую.

Щось сталося. Щось погане. Сварка. Підвищені голоси. Бійка? Не знаю. Не пам'ятаю. Я пішла до паба, сіла на потяг. Була на вокзалі, була на вулиці. Бленгейм-роуд. Йшла по Бленгейм-роуд.

На мене накочує, мов хвиля – чорна, жаклива хвиля.

Щось сталося. Я точно знаю. Не можу пригадати, але відчуваю. Рот болить ізсередини, ніби я покусала щокі, на язиці металевий присмак крові. Відчуваю запаморочення, нудоту. Мацаю руками волосся, усю голову. Здригаюся. Справа на голові гуля – болить від найменшого дотику. Волосся все у крові.

Я спіткнулася – ось у чому річ. На сходах на вокзалі Вітні. Невже головою стукнулася? Пригадую, як їхала у потягу, але після – суцільна темрява, порожнеча. Я роблю глибокі вдихи, намагаючись уповільнити серцебиття, заглушити паніку, що здійсмається всередині. Думай! Що я зробила? Пішла до паба, сіла в потяг. Там був якийсь чоловік – тепер пригадую, з рудим волоссям. Він посміхався до мене. Здається, він зі мною розмовляв, але я не пам'ятаю, що сказав. Було ще щось, ще якісь спогади з ним пов'язані, але я не можу пригадати, не можу дістати їх із темряви.

Я налякана, але не знаю достеменно через що – тому ще більше жахаюся. Я навіть не знаю, чи є якісь підстави для мого страху. Оглядаю кімнату. На приліжковій тумбочці телефону немає. На підлозі сумка не валяється, не висить на спинці стільця, де я зазвичай її лишаю. Проте вона має десь бути, оскільки я вдома – тож у мене є ключі.

Підводжуся з ліжка. Гола. Мигцем бачу себе у дзеркалі шафи на повний зріст. Руки тремтять. На вилицях сліди від туші, на нижній губі рана. На ногах синці. Мене нудить. Сідаю на ліжко, опускаю голову між колінами, очікуючи, доки мине хвиля нудоти. Підводжуся, хапаю халат, на щілину відчиняю двері спальні. У квартирі панує тиша. З якихось причин мені відомо, що Кеті вдома немає. Вона попереджала мене, що залишається ночувати у Демієна? Таке відчуття, що попереджала, але я не пам'ятаю, коли саме. Перш ніж я пішла? Чи то ми розмовляли з нею пізніше? Я, наскільки спмагаюся, тихо рушаю коридором. Помічаю, що двері кімнати Кеті прочинені. Зазираю до неї в спальню. Ліжко прибрано. Є імовірність, що вона вже встала та застелила його, але мені здається, що її вночі вдома не було – відчуваю неабияке полегшення. Якщо вона не ночувала вдома, тож не бачила й не чула, коли я вчора повернулася, а це означає, що

ій невідомо про мій кепський вигляд. Це не мало б мене непокоїти, але чомусь непокоїть: сором, який я відчуваю у тій чи іншій ситуації, пропорційний не лише її серйозності, а й кількості людей, які стали її свідками.

На сходах знов відчуваю, як паморочиться в голові, міцно хапаюся за поруччя. Це одне з найстрашніших моїх жахів (разом із внутрішньою кровотечею, коли, врешті-решт, відмовить моя печінка) – що я впаду зі сходів та зламаю собі шию. Мені хочеться полежати, але спершу потрібно знайти свою сумку, перевірити телефон. Принаймні треба дізнатися, чи не загубила я кредитні картки, маю дізнатися, кому я телефонувала та о котрій годині. Сумку я кинула в передпокої, поряд із вхідними дверима. Джинси та білизна знайшлися поряд зім'ятою купою; навіть зі сходів відчуваю запах сечі. Хапаю сумку, шукаю телефон – дякувати богові, він тут, разом зі жмутом м'ятих двадцятків та закривавлених серветок «Клінекс». Знов накочує нудота, цього разу потяг набагато сильніший; відчуваю присмак жовчі в горлі, кидаюся до ванної кімнати, але не встигаю – мене нудить прямисінько на килим на сходах.

Мені потрібно лягти. Якщо я не приляжу, знепритомнію, обов'язково впаду. Пізніше приберу за собою.

Піднімаюсь нагору, вмикаю телефон на підзарядку, лягаю в ліжко. Обережно, неспішно здіймаю руки, потім ноги, оглядаю їх. На ногах, прямо над колінами – синці, звичайні синці, які отримуєш, коли на щось натикаєшся – з п'яних очей таке нерідко трапляється. Більше непокоять синці на передпліччі: темні, овальні відбитки, схожі на сліди від пальців. Не обов'язково з ними пов'язане щось погане. У мене і раніш траплялися подібні синці, зазвичай коли я падала, а хтось допомагав мені підвестися. Гуля на голові болить, проте і її причина може виявитися такою ж безневинною, наприклад, вдарилася головою, коли сідала в автівку. Могла ж я на таксі приїхати додому?

Беру телефон. Там цілих два повідомлення. Перше від Кеті, отримано о п'ятій, вона цікавиться, куди я поділася. Вона збирається залишитися на ніч у Демієна, тож побачимося завтра вранці. Вона сподівається, що я не напиваюся наодинці. Друге – від Тома, отримано о чверть на одинадцятку. Я ледь від страху не впустила телефон, коли почула його голос – він волав:

– Господи боже, Рейчел, що з тобою, чорт забирай? Мене це вже дістало, зрозуміло? Я майже годину їжджу на автівці, тебе шукаю. Ти по-справжньому налякала Анну, тобі це відомо? Вона вирішила, що ти збираєшся... вона подумала... Єдине, що я можу для тебе зробити, – не телефонувати до поліції. Дай нам спокій! Припини телефонувати! Припини вештатися навколо! Просто дай нам спокій! Я не бажаю з тобою розмовляти. Тобі зрозуміло? Не бажаю з тобою ані розмовляти, ані бачити, не хочу, щоб ти в будь-який інший спосіб наближалася до моєї родини. Якщо так тобі кортить – можеш руйнувати власне життя. Але мое руйнувати не дозволю! Більше не дозволю. Не стану більше тебе оберігати та захищати, зрозуміло? Тримайся від нас якнайдалі!

Я не знаю, що я накіла. Що я зробила? Між п'ятою та чвертю на одинадцятую що я робила? Чому Том мене шукав? Що я зробила Анні? Я накриваюся з головою ковдрою, міцно заплющую очі. Уявляю, як прямую до будинку, крокую вузькою стежиною між їхнім двором та сусідським, деруся через паркан. Уявляю, як просмикуюся крізь прочинені скляні двері, нишком крадуся до кухні. За столом сидить Анна. Я хапаю її ззаду, накручую на руку її довге біляве волосся, різко смикаю назад, тягну вниз, і голова її розбивається на прохолодному блакитному кахелі.

Вечір

Хтось голосить. Зважаючи на кут, під яким у кімнату проникає світло крізь вікно спальні, я розумію, що спала доволі тривалий час: зараз, напевно, година четверта-п'ята, а може, узагалі вечір настав. Голова розколюється. На подушці кров. Чую, як хтось унизу волає.

– Повірити не можу! Господи! Рейчел! Рейчел!

Я заснула. Святий боже, я не прибрала блювотину зі сходів. І свої речі з передпокою. Боже! Боже!

Натягую спортивні штани, футболку. Коли відчиняю двері кімнати, на порозі стоїть Кеті. Вона бачить мене – і жахається.

– Що, чорт забирай, з тобою трапилося? – питає вона, потім здимає руку. – Ні, Рейчел, справді, мені дуже шкода, але я не хочу нічого знати. Цього в своєму будинку я не терпітиму. Я не можу... – Їй бракує слів, але вона озирається назад на сходи.

– Пробач, – вибачаюся я. – Мені дуже шкода, мені насправді стало зле, я хотіла все прибрати...

– Тобі не зле було, чи не так? Ти була п'яна. З похмілля. Пробач, Рейчел. Просто несила це терпіти. Я так жити не можу. Ти маєш піти, домовились? Даю тобі чотири тижні знайти помешкання, але потім ти маєш з'їхати. – Вона повертається та прямує до власної кімнати. – І, заради бога, прибери увесь той безлад! – І грюкає дверима.

Після того як я закінчила прибирати, повертаюся до кімнати. Двері спальні Кеті досі зачинені, але я відчуваю, як крізь них випромінюється мовчазний гнів. Не можна її звинувачувати. Я би також оскаженіла, якби повернулася додому й надибала мокрі від сечі кросівки та блювотину на сходах. Сідаю на ліжко, розкриваю ноутбук, завантажую електронну скриньку та починаю складати листа матері. Урешті-решт настав час. Змушена просити в неї допомоги. Якщо я переїду додому, далі так тривати не зможе, мені доведеться змінитися, стати кращою. Проте я не в змозі підібрати слова, не знаю, як це

мамі пояснити. Уявляю її обличчя, коли вона читатиме мое благання про допомогу, дратівливе розчарування, обурення. Я навіть чую, як вона зітхає.

Гуде телефон. Надійшло повідомлення. Ще кілька годин тому. Знову від Тома. Не хочу знати, що він ще скаже, але змушена прослухати. Я не можу від нього просто відмахнутися. Серцебиття прискорюється, коли я набираю номер своєї голосової пошти, готуючись до найгіршого.

– Рейчел, передзвони мені! – Голос вже не такий розлючений, тож я трохи заспокоююся. – Хочу пересвідчитися, що ти дісталася додому жива-здорова. Учора ти була не надто у формі. – Довге, зворушливе зітхання. – Слухай, мені шкода, що вчора я на тебе накричав, що всі трохи... перебрали міру. Рейчел, мені дійсно шкода. Справді. Але цьому слід покласти край.

Я вдруге прослухую повідомлення, відзначаючи доброзичливі нотки в його голосі, на очі навертаються сльози. Я ще довго ридаю, доки вбираюся в силу написати йому текстове повідомлення: «Мені дуже шкода. Я вдома». Більше не знаю, що писати, оскільки мені невідомо, через що саме мені шкода. Мені невідомо, що я зробила Анні, як саме її налякала. Відверто кажучи, на Анну мені начхати, проте мені не байдуже, що Том нещасний. Після всього того, що йому довелося пережити, він заслуговує на щастя. Я ніколи не заздрила його щастю, шкодувала лише про те, що він не знайшов його зі мною.

Лягаю в ліжку, ховаюся під пуховою ковдрою. Волію знати, що трапилося; на жаль, я не знаю, через що мені має бути шкода. Я відчайдушно намагаюся скласти примарні фрагменти спогадів. Точно відчуваю, що брала участь у якійсь сварці, чи то я стала свідком якоїсь сварки? Ми посварилися з Анною? Пальцями торкаюся рани на голові, порізу на губі. Я майже бачу її, майже чую слова, але спогади знов вислизують. Я просто не можу їх ухопити. Щоразу, коли мені вже здається, що схопила слушну мить, спогади знову відносять у темряву, й до них не дістатися.

Меган

Вівторок, 2 жовтня 2012 року

Ранок

Хмарить на дощ, я відчуваю його наближення. Зуби стукають, а кінчики пальців побіліли аж до синяви й поколюють. У будинок я ховатися не збираюся. Мені подобається назовні, цей льодяний дощ несе очищення. Невдовзі повернеться Скотт та заштовхає мене всередину, закутає в ковдри, мов дитину.

Вчора ввечері мене охопила паніка. Мотоцикліст знову, знову й знову піддавав газу, повільно повзла червона автівка, мов гусеничний трактор, дві жінки з візочками не давали пройти. Я не змогла з ними розминутися, тож ступила на проїжджу частину, де мене ледь не збила автівка, яка неслася назустріч (я навіть її не помітила). Водій загудів у клаксон та щось закричав. Мені несила було вгамувати дихання, серце калатало. Я відчула, як скрутило живіт, на кшталт того, коли ковтаєш пігулку, але організм її не приймає і готовий вивергнути все назад. Таке собі виверження адреналіну, від якого людина відчуває водночас нудоту, збудження та страх.

Я побігла додому, через затильні двері вискочила до колій, там сіла, очікуючи, коли прибуде потяг, проторохтить поряд, заглушаючи інші звуки. Очікувала на Скотта, який прийде та заспокоїть мене, але він все не повертався. Спробувала перелізти через паркан, воліла трохи посидіти по той бік загорожі, де ніхто не ходить. Проте порізала руку, тож пішла назад у будинок, а потім прийшов Скотт та запитав, що сталося. Я відповіла, що мила посуд, впустила склянку, порізалася. Він мені не повірив, дуже засмутився.

Уночі я прокинулася, залишила сплячого Скотта, крадькома вийшла на веранду. Набрала номер його телефону, стала слухати його голос, коли він відповів на дзвінок: спершу слабкий зі сну, а далі голосніший, схвильований, роздратований. Дала відбій, стала очікувати, чи передзвонить він мені. Я не стала приховувати номер, тож гадала, що він може зателефонувати. Він не зателефонував. Тоді я подзвонила ще раз, потім ще, потім ще раз. У відповідь отримала голосове повідомлення, ввічливе та офіційне, у якому мені обіцяли зателефонувати за першої-ліпшої нагоди. Я розмірковувала над тим, чи не зателефонувати до лікаря-психотерапевта, призначити наступний сеанс, але гадаю, навіть їх автоматична система вночі не працює, тож я повернулася в ліжку. Очей не стулила взагалі.

Можна було б уранці завітати до Корлі Вуд, зробити декілька фотографій; там панує така туманна, темна, таємнича атмосфера – я б зробила кілька вдалих знімків. Розмірковувала над тим, щоб зробити невеличкі картки, а потім подивитися, чи спроможуся продати їх у крамниці подарунків на Кінглі-роуд. Скотт постійно нагадує, що мені не потрібно хвилюватися через гроші, що я зараз можу відпочивати. Ніби я інвалід! Менш за все мені потрібен саме відпочинок. Я маю чимось заповнити свої дні. І мені дуже добре відомо, що трапиться в іншому випадку.

Вечір

Доктор Абдик – Камаль, як він сказав до нього звертатися, – запропонував сьогодні розпочати вести щоденник. Я ледь не відповіла, що не можу, що не довіряю власному чоловікові, оскільки він може його прочитати. Але промовчала, бо думати подібне – жахлива зрада щодо Скотта. Але це правда. Я ніколи не була спроможна написати те, що насправді відчуваю, думаю або роблю. Ось наприклад: коли сьогодні ввечері повернулася додому, мій ноутбук був теплий. Йому відомо, як видалити історію пошуку, він прекрасно вміє приховувати свої дії, проте я точно пам'ятаю, що вимкнула комп'ютер перед тим, як пішла. Він знову переглядав мою пошту.

Насправді я не проти, у моїй електронній скриньці немає що читати. (Багато спаму від кадрових агенцій, від Дженні з групи пілатесу: вона запитувала, чи не волію я приєднатися до неї ввечері в четвер у клубі, де вона з подружками по черзі готуватиме одна одній вечері. Ліпше померти.) Я не проти, оскільки таким чином він ще раз переконується, що нічого не відбувається, що я нічого не задумала. І мене це влаштовує – влаштовує нас обох – навіть якщо це омана. Я не можу по-справжньому гніватися на нього, оскільки в нього є вагомі підстави бути підозрілим. У минулому я давала йому такі підстави й, мабуть, у майбутньому ще не раз надам. Я не є зразковою дружиною. Не можу бути взірцем. Як би сильно я його не кохала, цього мені однаково недостатньо.

Субота, 13 жовтня 2012 року

Ранок

Минулої ночі я проспала цілих п'ять годин – найдовше за багато років. Але найдивніше те, що я настільки була знервована та занепокоєна, коли вчора ввечері повернулася додому, що мені здавалося, ніби я кілька годин буду на стіни дертися. Запевняла себе, що більше ніколи так не вчиню, тільки не після останньої зустрічі, але, коли знову його побачила, виникло бажання, тож я подумала: а чом би й ні? Не розумію, чому маю себе стримувати – багато людей цього не роблять. Чоловіки взагалі себе ніколи не стримують. Не хочу нікому завдавати болю, але людина має буди відвертою сама із собою, чи не так? Саме так я і вчиняю – намагаюся бути відвертою сама із собою, тією особистістю, яку ніхто не знає – ані Скотт, ані Камаль, ніхто.

Після вчорашніх занять із пілатесу я запросила Тару до кіно наступного тижня, а потім

попрохала мене «прикрити».

– Якщо він зателефонує, просто скажи йому, що ми разом, що я, наприклад, у туалеті й одразу ж йому передзвоню. Потім зателефонуеш мені, я йому, і всі будуть спокійні.

Вона посміхнулася, знизала плечима та погодилася:

– Добре. – Вона навіть не поцікавилася, куди й з ким я йду. Вона насправді бажає бути моєю подругою.

Ми зустрілися в «Лебеді» в Корлі. Він винайняв номер. Ми маємо бути обережними, не можна, щоби нас викрили. Для нього таке неприпустимо, коштуватиме життя. Для мене викриття також катастрофа. Не хочу навіть думати про те, як відреагує Скотт.

Після близькості він бажає зі мною поговорити про те, що трапилося, коли я була молодшою, жила в Норвічі. Колись я вже натякала на це, але йому кортить почути подробиці. Я розповідаю йому подробиці, але не саму правду. Ошукую, вигадую, розповідаю огидні речі, які він воліє почути. А це навіть весело! І мені не соромно за свій обман, сумніваюся, що він узагалі вірить кожному моему слову. Майже впевнена, що він сам бреше.

Він ніжився в ліжку, спостерігаючи, як я вдягаюся. Потім сказав:

– Більше такого не станеться, Меган. Тобі прекрасно відомо, що так тривати не може. Ми не можемо зустрітися. – Він мав рацію, звісно, мені відомо, що ми не можемо зустрітися. Не повинні, не маємо, але однаково будемо. Це не остання наша зустріч. Йому несила мені відмовити. Я розмірковувала над цим, повертаючись додому: понад усе мені подобається саме влада над людьми. Вона п'янить.

Вечір

Я на кухні, відкорковую пляшку вина, коли за спиною з'являється Скотт, кладе руки мені на плечі та стискає зі словами:

– Як усе пройшло? У психотерапевта? – Я відповідаю, що все добре, що намітився прогрес. Він уже звик, що я не вдаюся до подробиць. Тож додає: – Добре вчора з Тарою розважилися?

Я достеменно не знаю, оскільки стою до нього спиною, чи то йому насправді цікаво, чи то в чомусь підозрює. З голосу нічого викрити неможливо.

– Вона доволі мила, – відповідаю я. – Ви з нею затоваришували б. Наступного тижня ми

разом збираємося в кіно. Можливо, мені слід запросити її до нас повечеряти?

– А мене в кіно вже не запрошують? – питає він.

– Якщо хочеш, – кажу я, повертаюся до нього та цілую в губи, – але вона хоче сходити на той фільм із Сандрою Буллок[3 - Сандра Буллок (нар. 24.06.1964) – американська актриса, володарка премій «Оскар» та «Золотий глобус».]], тож...

– Більше нічого не кажи! Тоді запрошуй її на вечерю, – пропонує він, ніжно торкаючись мого заду.

Я наливаю вино, ми виходимо на вулицю. Сидимо пліч-о-пліч на краю веранди, зануривши ноги у траву.

– Вона заміжня? – цікавиться він.

– Тара? Ні. Самотня.

– А хлопець?

– Не думаю.

– Подружка? – питає він, здіймаючи брови, я сміюся. – Скільки ж їй років?

– Не знаю, – відповідаю я. – Років сорок.

– Ось воно як! І досі самотня. Прикро.

– М-м-м. Напевно, вона відчуває цю самотність.

– Вони завжди, ці самотні, юрмляться біля тебе, я правий? Їх наче магнітом до тебе тягне.

– Невже?

– І дітей у неї також немає? – продовжує він розпитувати. Я не знаю, можливо, мені просто здалося, але тієї ж миті, коли ми торкаємося питання дітей, його голос суворішає, я відчуваю, що пахне сваркою. Я сваритися не хочу, не впораюся із собою, тож встаю і прохаю принести келихи з вином, оскільки ми прямуємо до спальні.

Він йде слідом, я знімаю одягу, коли здіймаюся сходами, а коли ми дістаємося спальні, він штовхає мене на ліжку, проте я навіть не думаю про нього, але це вже неважливо, оскільки йому про це невідомо. Я надто гарна в ліжку, тому легко можу його переконати, що все це задля нього.

Рейчел

Понеділок, 15 липня 2013 року

Ранок

Кеті обізвалася до мене, коли я виходила вранці з квартири, і незграбно обійняла мене. Я вирішила, що вона збирається сказати мені, що вона мене не викидає з помешкання, але натомість вона простягнула мені надруковане на комп'ютері повідомлення, у якому офіційно інформувала мене про виселення, зазначаючи дату виселення. Вона не могла дивитися мені в очі. Мені шкода її, відверто скажу, шкода, однак не настільки шкода, як саму себе. Вона сумно до мене посміхнулася і додала:

– Я сама себе ненавиджу через те, що змушена так з тобою вчиняти, Рейчел, чесно, ненавиджу. – Уся ця ситуація склалася надто дивно. Ми стояли в коридорі, де, попри всі мої зусилля з хлоркою, досі тхнуло блювотиною. Хотілося рюмсати, але я всіляко намагалася не ускладнювати ще більше все для Кеті, тож я лише весело до неї посміхнулася й відповіла:

– Нічого страшного, відверто кажучи, жодної проблеми, – ніби вона просто попросила мене зробити їй невеличку послугу.

У потягу на очі набігають сльози, мені байдуже, що на мене дивляться сторонні. Звідки їм відомо через що: можливо, у мене собака зник. Чи діагностували смертельну хворобу. Або я не можу мати дітей, чи розлучилася, чи невдовзі втрачу житло через пияцтво.

Смішно, коли я про це думаю. Як узагалі я тут опинилася? Коли все почалося – моя деградація; усе гадаю: на якому етапі я зможу зупинитися. Де я повернула не в той бік? Не тоді, коли зустрілася з Томом, який урятував мене від болю після смерті мого тата. Не тоді, коли ми одружилися, такі безтурботні, цілком щасливі в напруженій холодній травневий день сім років тому. Я була щаслива, заможна, успішна. І не тоді, коли ми переїхали до будинку номер двадцять три, до більш просторого, гарнішого будинку, про який я навіть і не мріяла у свій доволі ніжний вік – двадцять шість років. Я, немов це сталося лише

вчора, пам'ятаю ті перші дні: як блукали босоніж, відчуваючи теплоту дерев'яних мостин, смакуючи простір, порожнечу цих кімнат, які тільки й очікували, коли їх заповнять. Ми з Томом разом мріяли: що посадимо в саду, що повісимо на стінах, у який колір пофарбуємо вільну кімнату – яка навіть тоді, у моїй уяві, була дитячою кімнатою.

Напевно, тоді все й сталося. Певно, саме тієї миті щось пішло не так, тієї миті, коли я припинила вважати нас парою, а почала думати про нас як про родину; і після того, тільки-но ця картинка з'явилася в моїй уяві, нас двох уже ніколи не було достатньо. Невже саме тоді Том почав дивитися на мене по-іншому, його зневіра була дзеркальним відображенням моєї власної? Після всього того, чим він поступився заради мене, заради того, щоб ми були разом, я дозволила йому вважати, що його самого вже недостатньо.

Я дозволяю собі рюмсати до самого Норткота, потім зосереджуюся, витираю очі, починаю писати на зворотному боці листа Кеті про виселення перелік того, що маю сьогодні зробити, куди завітати:

Голборнська бібліотека.

Лист мамі.

Лист Мартинові електронною поштою, запитати рекомендацію?

Дізнатися про зустрічі анонімних алкоголіків – у центрі Лондона / в Ешбері.

Зізнатися Кеті про роботу?

Коли потяг зупиняється на семафорі, здіймаю голову, бачу Джейсона на веранді, він дивиться у бік колій. У мене складається враження, ніби він дивиться саме на мене, й мене охоплює найдивніше відчуття – здається, що він уже раніше на мене так дивився; здається, що він насправді мене бачив раніше. Я уявляю, що він посміхається мені, з незрозумілих причин це мене лякає.

Він відвертається, потяг рушає далі.

Вечір

Я сиджу в лікарні університетського коледжу, у травмпункті. Потрапила під колеса таксі, коли перетинала Грейс-Інн-роуд. Я була твереза немов скло, хоча в доволі ошалілому, навіть панічному стані. Над правим оком у мене залишається шрам довжиною три сантиметри, який зашив надзвичайно привабливий молодший лікар, на жаль, надто

заклопотаний та безцеремонний. Коли він закінчує шити, помічає гулю у мене на потилиці.

– То несвіжа, – промовляю я.

– А виглядає ніби отримана нещодавно, – озивається він.

– Так, але не сьогодні.

– Як на війні, так?

– Я стукнулася, коли сідала в автівку.

Він кілька секунд оглядає мою голову, а потім говорить:

– Невже? – Він стає навпроти мене, дивиться в очі. – Узагалі не схоже. Таке враження, що хтось вас чимось важким ударив, – робить він висновок, я холодію. Пригадую, як пригиналася, щоб ухилитися від удару, підіймала руки. Невже це справжні спогади? Лікар знов підходить до мене, ретельніше оглядає рану. – Чимось гострим, забуленим... на кшталт...

– Ні, – заперечую я. – Стукнулася в автівці. Коли сідала. – Я намагаюся переконати його, так само, як себе.

– Гаразд. – Він посміхається, знов відступає, трохи присідає, щоб наші очі опинилися на одному рівні. – З вами все добре... – він дивиться у записи, – Рейчел?

– Так.

Він доволі довго дивиться на мене – він мені не вірить. Він стурбований. Напевно, вважає мене жінкою, яка потерпає від домашнього насильства.

– Добре. Я трохи її промию, бо виглядає жахливо. Я можу комусь зателефонувати з ваших рідних? Чоловікові?

– Я розлучена, – зізнаюся я.

– Комусь ще? – Плювати він хотів на мое розлучення.

– Моїй подрузі, будь ласка. Вона через мене хвилюватиметься. – Я даю йому номер Кеті. Вона зовсім не стане через мене хвилюватися – я навіть додому ще не запізнююсь, – але я сподіваюся, що новина про те, що я потрапила під таксі, викличе в неї співчуття, тож вона пробачить мені за те, що сталося вчора. Напевно, вона подумає, що мене збили через те, що я була нетверезою. Цікаво, чи можу я просити лікаря зробити аналіз крові чи

ще якимсь чином перевірити, щоб я мала для неї докази власної тверезості. Я посміхаюся лікареві, але він не дивиться на мене, щось пише. Хай там як – безглузда думка.

Сама винна, водій таксі ні до чого. Сама ступила прямо під колеса – відверто кажучи, вибігла на проїжджу частину просто перед автівкою. Не знаю, про що думала, коли бігла. Узагалі ні про що, припускаю, що про себе в останню чергу. Розмірковувала про Джесс. Яка насправді виявилася не Джесс, а Меган Гіпвелл, і вона зникла.

Я завітала до бібліотеки на Теобальд-роуд. Тільки-но відправила мамі електронного листа (не стала розповідати їй про щось важливе, такий собі пробний шар, щоб перевірити, наскільки в неї міцні материнські почуття до мене) через власний акаунт в «Yahoo».

На сторінці завантаження «Yahoo» було кілька новин, якимось прив'язаних до вашого поштового індексу – одному богові відомо, звідки вони знають, де я мешкаю, проте вони знають мій індекс. І там на сторінці була її фотографія, Джесс, моєї Джесс, ідеальної білявки, а поряд заголовки, що повідомляв: «Пішла з дому та не повернулася жінка з Вітні».

Спершу я була невпевнена. Схоже на неї, саме так я собі її уявляла, проте сумнівалася. Потім прочитала статтю, побачила назву вулиці і все зрозуміла.

«Поліція Бакінгемшира занепокоєна життям та здоров'ям зниклої двадцятидев'ятирічної жінки, Меган Гіпвелл, яка мешкає на Бленгейм-роуд. Востаннє місіс Гіпвелл бачив її чоловік, Скотт Гіпвелл, у суботу ввечері, коли вона пішла з дому, де мешкало подружжя, навідатися до подруги приблизно о сьомій. „Вона не могла просто так зникнути“, – заявив містер Гіпвелл. Жінка була вдягнена в джинси та червону футболку. Зріст – 160 см, худорлявої статури, біляве волосся, блакитні очі. Той, хто володіє будь-якою інформацією про місіс Гіпвелл, зверніться до поліції Бакінгемшира».

Вона зникла. Джесс зникла. Меган зникла. Її не бачили від суботи. Я пошукала в Інтернеті – новина з'явилася у «Вітні Аргус», але жодних подробиць. Я пригадала, як бачила сьогодні вранці Джейсона-Скотта, коли він стояв на веранді, дивився на мене й посміхався. Я схопила сумочку, підвелася, кинулася геть з бібліотеки, прямо на дорогу, під колеса чорного таксі.

– Рейчел! Рейчел! – Красень лікар намагався привернути мою увагу. – По вас приїхала подруга.

Меган

Четвер, 10 січня 2013 року

Ранок

Іноді мені взагалі нікуди не хочеться ходити, вважаю, що була б щасливою, якби ніколи й носа не казала з дому. Мені навіть роботи не бракує. Лише хочу залишатися в теплі та спокої на своєму власному небі, поряд зі Скоттом, і щоб ніхто мене не чіпав.

Коли темно, холодно, брудно, погода стає в нагоді. Коли цілими тижнями дощить – лле холодний лютий дощ стіною, до того ж між дерев завиває вітер, настільки голосно, що в ньому потопає грохот потягів. Я не чую, як стукають колеса, спокушають мене, манять кудись поїхати.

Сьогодні я не бажаю нікуди йти, не хочу нікуди бігти, навіть не хочу прогулятися. Волю залишатися тут, сховатися вдома з чоловіком, дивитися телевізор, ласувати морозивом, після того я зателефоную йому, щоб повертався додому раніше, щоб ми змогли зайнятися сексом ще серед білого дня.

Пізніше, звичайно, я вийду на вулицю, оскільки цього дня в мене зустріч із Камалем. Останнім часом ми розмовляли з ним про Скотта, про те, де я вчиняю неправильно, де зазнала поразки як дружина. Камаль каже, що я маю знайти спосіб стати щасливою, маю припинити шукати щастя десь на стороні. Він має рацію, я маю зупинитися, знаю, що маю, а потім настає мить і я думаю: чорт забирай, життя надто коротке.

Пригадую той час, коли ми їздили з родиною на свято в Італію, у Санта-Маргерита-Лігуре, на шкільні великодні канікули. Мені тоді ледь виповнилося п'ятнадцять, я познайомилася на пляжі з хлопцем, набагато старшим за мене – йому, напевно, було років тридцять або навіть трохи за сорок – і він запросив мене наступного дня покататися під вітрилом. Я була не сама, а з Беном, тож його також запросили, проте – він завжди залишався турботливим старшим братом – Бен сказав, що нам не слід їхати, оскільки він не довіряв тому хлопцеві, вважав його нікчемною та наволочню. Таким, певна річ, він і виявився. Я була не при собі: коли ще нам випаде нагода поплавати Лігурійським морем на піратському човні? Бен запевняв, що ми матимемо ще не одну таку нагоду, що наше життя буде сповнене пригод. Урешті-решт ми нікуди не поїхали, і того ж літа Бен втратив керування над власним

мотоциклом на трасі А10 – тож ми з ним так ніколи під вітрилом не походили.

Мені так бракує того відчуття, яке охоплювало нас, коли ми були разом, я та Бен. Ми не знали страху.

Я розповіла Камалю все про Бена, але ми наближалися до чергового одкровення, до правди, усієї правди – що сталося з Маком, до того, опісля. З Камалем я спокійно вивертаю душу – він нікому нічого не може розповісти: лікарська таємниця.

Проте навіть якщо б він мав таку можливість, базікати б не став. Я довіряю йому, по-справжньому довіряю. Як не безглуздо, але від одкровення мене втримував не страх того, як він відреагує, навіть не страх того, що засудить, а Скотт. Я відчуваю, немов зраджу Скотта, якщо розповім Камалю те, чого не розповідала і власному чоловікові. Коли думаєш про все, що наробила, про інші зради, це мало б здаватися дрібницею, але чомусь не здається. Іноді подібна зрада навіть гірша за подружню зраду, бо це є справжнє життя, це моя душа, а я не ділюся з ним сокровеним.

Я й досі помовчую, бо, вочевидь, не можу передати словами все, що відчуваю. Я розумію, що вся суть у терапії – розповідати, але просто не силкуюся. Маю зберігати таємницю, перемішати всіх чоловіків, коханців, колишніх чоловіків, але я себе заспокоюю, що все гаразд, оскільки взагалі не має значення, хто вони такі. Має значення тільки те, що я поряд з ними відчувала. Задуху, неспокій, нестримне бажання. Чому я не можу отримати те, чого хочу? Чому вони просто не можуть мені всього цього дати?

Тож іноді вони дають. Трапляється, що єдиний, хто мені потрібен, – це Скотт. Якби я навчилася триматися за відчуття, як зараз, якби я знала, як зосередитися на власному щасті, насолоджуватися миттю, не розмірковувати над тим, звідки нахлине наступне бажання, тоді б усе було гаразд.

Вечір

Коли я з Камалем, мушу зосереджуватися. Важко не дозволяти думкам літати в хмарах, коли він дивиться на тебе своїми благородними очима, коли тримає руки на колінах, коли сидить, перекинувши довгу ногу за ногу. Важко не мріяти про те, що б ми могли зробити разом.

Маю зосередитися. Ми побалакали про те, що сталося після похорону Бена, після того як я втекла. Певний час я мешкала в Іпсвічі, недовго, там ми познайомилися з Маком. Він працював у якомусь барі. Підвіз мене додому. Дуже було мене шкода.

– Він навіть не хотів... ну, розумієте самі. – Починаю сміятися. – Ми повернулася до нього в квартиру, я попросила грошей, він подивився на мене, як на божевільну. Я сказала, що

достатньо доросла, але він не повірив. І очікував, справді очікував, коли мені виповниться шістнадцять. Тоді він переїхав до цього старого будинку біля Голкгема. У старий кам'яний будинок наприкінці сліпого завулка, з клаптиком землі навколо, десь за кілометр від пляжу. Уздовж маєтку пролягала стара залізнична колія. Уночі я лежала без сну – тоді я завжди напивалася, до того ж ми багато палили – і уявляла, що чую грук потягів, була настільки впевненою, що вставала, йшла на вулицю й чекала на вогні потяга.

Камаль сунеться на стільці, повільно киває. Але мовчить. А це означає, що я маю продовжувати, тож я розповідаю далі.

– Насправді я була дуже щасливою з Маком. Ми прожили з ним... Боже, роки зо три врешті-решт. Мені було... дев'ятнадцять, коли я пішла. Так. Дев'ятнадцять.

– Навіщо ж ти пішла, якщо була там щасливою? – запитує Камаль. Ось ми і дісталися найголовнішого, набагато швидше, ніж я очікувала. У мене не було часу підготуватися. Звикнути. Не можу. Надто швидко.

– Мак від мене пішов. Він розбив мое серце, – відповідаю я, і то є правдою, але водночас і обманом. Я поки ще не готова розповісти всю правду.

Коли я повертаюся, Скотта ще вдома немає, тож я сідаю за ноутбук і шукаю його через «Гугл». Уперше за всі ці роки. Вперше за десять років я шукаю Мака. Проте ніде його сліду не знаходжу. У світі сотні Крегов Маккензі, і жоден з них, здається, не є моїм.

П'ятниця, 8 лютого 2013 року

Ранок

Я блукаю лісом. Гуляю з першими променями сонця, зараз тільки-но настає світанок, навколо могильна тиша за винятком стрекотіння сорок час від часу на гілках дерев над моєю головою. Я відчуваю, як вони спостерігають за мною своїми оченятками-намистинками, і рахую. Звістки від сорок. Одна – задля смутку, дві – задля радощів, три – задля дівчини, чотири – задля хлопчика, п'ять – задля срібла, шість – задля золота, сім – задля таємниці, яку нікому не можна розповідати.

У мене є кілька таких таємниць.

Скотта вдома немає, він десь на курсах у Сассексі. Поїхав учора вранці й повернеться

лише сьогодні пізно ввечері. Сама собі хазяйка.

Перш ніж Скотт поїхав, я попередила, що піду в кіно з Тарою після сеансу психотерапії. Попередила, що вимкну телефон, і Тару також попередила. Що він може зателефонувати, перевірити мене. Цього разу вона в мене поцікавилася, що я замислила. Я лише підморгнула, посміхнулася, а вона засміялася. Напевно, їй дуже самотньо, нехай і у її житті з'явиться хоча б трохи інтриги.

На сеансі з Камалем ми розмовляли про Скотта, про дивні речі з моїм ноутбуком. Це сталося тиждень тому. Я шукала Мака – зробила кілька спроб пошуку, просто воліла дізнатися, де він, що робить. У наші дні в Інтернеті можна знайти фотокартки майже будь-кого. Мені кортіло побачити його обличчя. Але я не змогла його знайти. Того вечора я рано лягла спати. Скотт ще дивився телевизор, і я забула видалити історію власних пошуків. Прикра помилка – зазвичай останнє, що роблю, коли вимикаю комп'ютер, – видаляю історію пошуків, незважаючи на те що саме шукала. Знаю, що у Скотта власні способи дізнатися, чим я займалася, оскільки він технічно підкований, але це займає певний час, тож найчастіше він не завдає собі клопоту.

Хай там як, я забула. І наступного дня ми посварилися. До кулаків дійшло. Він волів знати, хто такий Крег, як давно ми зустрічаємося, де познайомилися, що він вмів такого, чого не вмів він, Скотт. Я мала дурість розповісти, що це мій приятель із минулого, і це лише погіршило становище. Камаль запитав мене, чи боюся я Скотта, і я не на жарт розлютилася.

– Він мій чоловік! – різко відповіла я. – Звичайно ж, я його не боюся.

Камаль виглядав шокованим. Насправді я й сама здивувалася. Я навіть не передбачувала міць власного гніву, глибину почуттів, з якими кинулася захищати Скотта. Для мене це також виявилось сюрпризом.

– На жаль, Меган, багато жінок бояться власних чоловіків. – Я намагалася заперечити, але він здійняв руку, щоб я не переривала. – Поведінка, яку ти описуєш, – читання твоєї електронної пошти, перевірка історій пошуку в Інтернеті – ти все описуєш так, ніби це речі буденні, ніби це є нормальним. То не так, Меган. Ненормально настільки втручатися в особистий простір іншої людини. Це те, що нерідко називають формою емоційного насильства.

Тоді я засміялася, бо це надто мелодраматично прозвучало.

– Це не насильство, – заперечила я. – Яке ж це насильство, якщо людина не проти. А я не проти. Не заперечую.

Він тоді доволі сумно посміхнувся.

– А тобі на думку не спадало, що ти маеш заперечувати? – поцікавився він.

Я знизала плечима.

– Можливо, і варто було б, проте факт залишається фактом – я не проти. Він ревнивий, він справжній власник. Такий він уже є. Через це я не припиняю його кохати, а через деякі дрібниці не варто і сперечатися. Зазвичай я дуже обережна. «Замітаю сліди», тож зазвичай то не є проблемою.

Він майже непомітно похитав головою.

– Не думала, що ти станеш мене засуджувати, – промовила я.

Після сеансу я спитала його, чи не бажає він зі мною випити по келиху чогось. Він відмовився, він не міг, подібне неприпустимо. Тож я простежила за ним до дому. Він мешкає у квартирі трохи далі від кабінету, де приймає пацієнтів. Я постукала у двері, а коли він відчинив, запитала:

– А так припустимо? – обхопила його за шию, встала навшпиньки та поцілувала в губи.

– Меган, – відповів він своїм оксамитовим голосом. – Припини. Я не можу. Припини.

То було так вишукано: такий натиск та напруження, бажання та стримування. Не хотіла, щоб це відчуття зникло, мені конче потрібно було за нього вчепитися.

Я прокинулася рано-вранці, у голові паморочилося від безлічі історій. Тут я не в змозі брехати, коли лежала сама, без сну, в голові прокручувала всі ті можливості, якими б могла скористатися, якби захотіла, тож я встала, вдяглася, пішла на прогулянку. І опинилася тут. Ходила навколо, прокручуючи в голові сценарії: він сказав, вона сказала, спокуса, вивільнення; якби ж тільки я могла на чомусь зупинитися, залишатися на місці, не крутитися! А якщо те, що шукаю, я ніколи не знайду? Якщо знайти це взагалі неможливо?

Наповнюю легені холодним повітрям, кінчики пальців посиніли. Десь у глибині душі я хочу тут лягти, прямо посеред листя – і нехай мене забере холоднеча. Не можу. Час йти.

Коли повертаюся на Бленгейм-роуд, уже майже дев'ята, повертаю за ріг та бачу її, вона крокує назустріч, штовхаючи перед собою візочок. Дитина – вперше – мовчить. Вона дивиться на мене, киває, посміхається однією з тих кволих посмішок, на які я не відповідаю. Зазвичай я вдаю з себе чемну дівчину, тільки не цього ранку – сьогодні я відчуваю себе самою собою. Настрій піднесений, я ледь не підстрибую, тож не можу вдавати з себе люб'язність, навіть якщо б намагалася.

День

Удень я засинаю. Прокидаюся збуджена, охоплена панікою. Відчуттям провини. Насправді відчуваю провину. Проте не достатньою мірою.

Пригадала, як він пішов від мене вночі, запевняючи в черговий раз, що це востаннє, найостанніший раз, більше подібного не повториться. Він одягався, натягував джинси. Я ніжилася в ліжку та сміялася, бо те саме він казав минулого разу, і напередодні, і ще раніше. Він кинув на мене погляд. Не знаю, як описати: у ньому була не злість, не зневага – у його погляді була засторога.

Мені ніяково. Прогуляюся будинком; ніде не можу знайти собі місце, здається, що тут хтось був у той час, коли я спала. Усе на своїх місцях, але в самому будинку відчуваю себе якось інакше: ніби до речей хтось торкався, трохи зрушив їх зі звичайних місць. Коли я ходжу кімнатами, відчуваю, ніби тут ще хтось є, тільки мені на очі не трапляється. Тричі перевіряю двері на веранду, але вони замкнені. Не можу дочекатися, коли Скотт повернеться додому. Він мені потрібен.

Рейчел

Вівторок, 16 липня 2013 року

Ранок

Я у ранковому потягу, проте прямую не до Лондона. Натомість збираюся зійти у Вітні. Сподіваюся, коли опинюся на місці, моя пам'ять повернеться: опинюся на вокзалі, усе побачу на власні очі та пригадаю. Я надто великі надії на це покладаю, але більше нічого вдіяти не можу. Не можу зателефонувати Тому. Надто соромно, хай там як, а він висловився ясно. Не бажає мати зі мною нічого спільного.

Меган досі не знайдено; її вже немає вдома майже три доби, тож історія набула широкого розголосу, опинилася в національних новинах. Повідомлення про зникнення жінки сьогодні вранці з'явилося на сайті «Бі-бі-сі» та на «Мейл-онлайн»; на інших сайтах також зроблено

кілька посилань.

Я роздрукувала обидва повідомлення: і з «Бі-бі-сі», і з «Мейл-онлайн»; взяла із собою. З новин я дізналася наступне...

«Меган зі Скоттом посварилися ввечері в суботу. Сусід повідомив, що чув розмову на підвищених тонах. Скотт визнав: так, вони посварилися, і вважав, що його дружина вирішила заночувати в подруги, Тари Епштейн, яка мешкає в Корлі.

До будинку Тари Меган так і не дісталася. Тара запевняє, що востаннє бачила Меган у п'ятницю на заняттях з пілатесу. (Мені відомо, що Меган займалася пілатесом.) Зі слів міс Епштейн: „Вона здавалася приємною, цілком нормальною. Була в доброму гуморі, говорила про те, що влаштує щось особливе на власне тридцятиріччя, яке святкуватиме наступного місяця“.

Хтось бачив, як Меган десь о чверть на восьму в суботу ввечері прямувала на вокзал Вітні.

Рідних поблизу вона не має. Батьки померли.

Меган ніде не працювала. Колись вона мала невеличку художню галерею у Вітні, але минулого року, у квітні, галерея припинила існувати. (Я так і знала, що Меган має відношення до мистецтва.)

Скотт приватний підприємець – консультант у галузі інформаційних технологій. (Чорт забирай, повірити не можу, що Скотт має відношення до комп'ютерів.)

Меган зі Скоттом три роки у шлюбі; з січня 2012 року мешкають у цьому будинку на Бленгейм-роуд.

За повідомленням „Дейлі Мейл“, вартість їхнього будинку становить 400 000 фунтів стерлінгів».

Коли читаю статті, розумію, що майже все проти Скотта. І не тільки через сварку, хоча і через неї також; таке життя: коли щось погане трапляється з жінкою, перший підозрюваний у поліції – це чоловік або приятель. Проте в цьому конкретному випадку поліція не володіє повною інформацією. Вони дивляться лише на чоловіка, вочевидь тому, що їм нічого не відомо про коханця.

І може трапитися таке, що я єдина людина, якій відомо про існування цього коханця.

Копирсаюся в сумочці, намагаючись знайти клаптик паперу. На зворотному боці рекламної листівки, яку втиснули з двома пляшками вина, я пишу перелік найбільш припустимих пояснень до зникнення Меган Гіпвелл:

1. Вона втекла з коханцем, якого відтепер я позначатиму літерою «К».
2. «К» завдав їй шкоди.
3. Скотт завдав їй шкоди.
4. Вона просто кинула чоловіка та поїхала жити в інше місто.
5. Хтось інший попри «К» та Скотта завдав їй шкоди.

На мій погляд, найвірогідніша перша версія й четверта – гідний претендент, оскільки Меган незалежна, норавлива жінка – я в цьому впевнена. І якщо вона закрутила роман, могла б захотіти усамітнитися, щоб у голові прояснилося, могла б? П'ята – менш вірогідна, оскільки вбивство незнайомки не надто поширене явище.

Починає свербіти гуля на потилиці, а я не можу припинити розмірковувати про сварку в суботу ввечері, яку побачила, або мені здалося, що побачила, або це просто мені наснилося. Коли ми проїжджаємо повз будинок Меган та Скотта, я здіймаю голову. Відчуваю, як кров пульсує у скронях. Відчуваю збудження. Страх. Вікна будинку номер двадцять три, що віддзеркалюють ранкові сонячні промені, схожі на незрячі очі.

Вечір

Тільки-но я влаштувалася у вагоні, дзеленчить телефон. Кеті. Нехай залишає повідомлення на голосову пошту.

Вона залишає повідомлення: «Привіт, Рейчел. Телефоную, щоб переконатися, що з тобою все гаразд. – Вона хвилюється за мене через той випадок з таксі. – Я лише хотіла сказати, що мені шкода, ну, ти розумієш, за вчорашнє. Що я наполягала на тому, щоб ти з'їжджала. Не слід було. Я перенервувалася. Можеш залишатися скільки завгодно. – Тривала пауза, і вона продовжує. – Передзвони мені, добре? І одразу ж повертайся додому, Рейч, не заходь до бару».

Я і не збираюся. Мені кортіло випити в обід; відчайдушно хотілося випити після того, що

трапилося сьогодні вранці у Вітні. Однак я й краплини до рота не взяла, оскільки потрібна була твереза голова. Уже давно я настільки не потребувала ясної голови.

Сьогодні видався такий дивний ранок, моя подорож до Вітні. Відчувала, ніби не була там цілу вічність, хоча насправді минуло лише кілька днів. Хоча цілком імовірно, що то було інше місце, інший вокзал в іншому місті. І я була іншою людиною до того вечора, коли попрямувала сюди в суботу. Сьогодні я твереза та рішуча, гіперчутлива до звуків, світла, страху відкриття.

Я – правопорушниця. Саме так я відчувала себе сьогодні вранці, тому що тепер то їхня територія, Тома з Анною та Скотта з Меган. Я – стороння людина. Мені тут не місце, проте все тут таке знайоме. Спускаюся бетонними сходами на вокзалі, повз газетний кіоск, прямо на Роузберрі-авеню, півкварталу до перехрестя у формі літери «Т», праворуч в арку, яка веде до вогкого підземного переходу під залізничними коліями, потім ліворуч на Бленгейм-роуд – вузьку, засаджену деревами вулицю, по обидві боки якої розташовані чепурні вікторіанські тераси. Таке відчуття, ніби повернулася додому: і не просто додому, а до місця, де минуло дитинство, до будинку, який покинула цілу вічність тому. Усе таке знайоме, коли здіймаєшся сходами й достеменно знаєш, яка мостина заскрипить.

І ця обізнаність не лише в голові, вона пронизає до кісток, то пам'ять м'язів. Сьогодні вранці, коли крокувала повз чорний зів тунелю – вхід у підземку, – прискорила крок. І мені навіть не потрібно було розмірковувати, бо я завжди в цьому місці трохи прискорювалася. Щовечора, коли поверталася додому, особливо взимку, я крокувала швидше, поспіхом дивилася праворуч, задля того щоб пересвідчитися. Там нікого ніколи не було – ані тими вечорами, ані сьогодні, – проте я зупинилася мов громом приголомшена, коли вдивлялася в темряву, тому що сьогодні вранці зненацька побачила себе саму. Побачила себе в тунелі, як важко осідаю на стіну, обхопивши голову руками, і голова й руки в мене в крові.

Серце глухо калатало у грудях, я стовбичила там, ранкові пасажири обходили мене, продовжуючи прямувати на вокзал, пара навіть озирнулася мимохідь. Я не ворушилася. Не знала тоді – не знаю й зараз, – чи то трапилося насправді. Навіщо б я заходила до підземки? З яких причин мене б туди понесло? Де темно, вогко, тхне сечею?

Я повернула й попрямувала назад на вокзал. Не хотіла там більше залишатися; не хотіла більше йти до будинку Скотта з Меган. Воліла забратися звідти якнайдалі. Тут трапилося щось жахливе. Я це точно знаю.

Я купила квиток і поспіхом зійшла сходами на інший бік платформи, і тут черговий спалах спогадів: цього разу не про тунель, про сходи. Я спотикаюся на сходах, якийсь чоловік тримає мене за руку, допомагає підвестися. Чоловік з потяга, той, із рудим волоссям. Я пригадую розмиту картинку, але жодних слів. Пам'ятаю сміх – із себе, або він сказав щось смішне. Я впевнена, він був люб'язним зі мною. Майже впевнена. Сталося щось погане, але, гадаю, до нього це не має жодного відношення.

Я сіла у потяг і рушила до Лондона. Пішла до бібліотеки, сіла за комп'ютер, стала продивлятися історії про Меган. На веб-сайті «Телеграфу» натрапила на невеличку замітку про те, що якийсь «тридцятирічний чоловік допомагає поліції в розслідуванні». Вочевидь, Скотт. Я не можу повірити, що він міг заподіяти їй шкоду. Я знаю, що він не міг би. Я бачила їх разом; знаю, які в них відносини. Також на сайті надали номер телефону «гарячої лінії», куди можна зателефонувати, якщо володієш будь-якою інформацією. Обов'язково зателефоную, коли вертатимуся додому, із платного таксофону. Розповім поліції про «К», про те, що бачила.

Мій мобільний дзеленчить, коли ми в'їжджаємо в Ешбері. Знову Кеті. Бідолашна, непокоїться через мене.

— Рейч! Ти в потягу? Уже додому повертаєшся? — голос її стривожений.

— Так, їду додому, — відповідаю я. — Буду за п'ятнадцять хвилин.

— Рейчел, тут поліція, — повідомляє вона, і я холодію усім тілом. — Хочуть з тобою поспілкуватися.

Середа, 17 липня 2013 року

Ранок

Меган досі не знайшлася, а я продовжую ошукувати — постійно — поліцію.

Коли вчора дісталася квартири, панікувала страшенно. Намагалася переконати себе, що вони навідалися через ту пригоду з таксі, але марно. Я ж спілкувалася з поліцією на місці пригоди і не заперечувала, що постраждала через власну недбалість. Напевно, вони приїхали через те, що трапилося в суботу. Мабуть, я щось накоїла. Певно, скоїла щось жахливе, а потім це вилетіло в мене з пам'яті.

Розумію, що звучить непереконливо. І що ж таке я могла б накоїти? Пішла на Бленгейм-роуд, напала на Меган Гіпвелл, деь заховала її тіло, а потім про це забула? Якесь безглуздя! Безглуздя! Але я відчуваю: щось трапилося в суботу. Зрозуміла це, коли глянула у темний тунель під залізничною колією. Кров застигла в жилах.

Провали в пам'яті трапляються, проте тут річ не в тому, що ти туманно пригадуєш, як

дістався додому з клубу або забув, з чого сміялися, коли балакали у клубі. Тут зовсім інша річ. Суцільна темрява; години втрачено, і вони ніколи не відновляться.

Том колись купив мені про таке книжку. Не надто романтично, але він уже втомився вислуховувати вибачення зранку, коли я навіть не знала достеменно, за що вибачаюся. Гадаю, він хотів, щоб я зрозуміла, якої шкоди завдаю, на що могла би бути здатною. Книгу написав лікар, але я уявити не могла, наскільки вона відповідає дійсності: автор запевняв, що провали в пам'яті свідчать не лише про те, що людина забуває, що трапилося, але й про те, що в неї взагалі немає спогадів, які б вона могла забути. Його теорія полягала в тому, що людина перебуває у стані, коли мозок більше не виробляє короткотривалих спогадів. І коли таке трапляється, коли людина в найглибшій темряві, вона поводить себе не так, як зазвичай, оскільки просто реагує на найостаннішу подію, яка за її розумінням трапилася, оскільки – через те, що мозок не виробляє спогадів – людині невідомо, яка саме подія трапилася останньою. Автор книги розповідав історії, випадки-застереження для тих, хто напивається до нестями: у Нью-Джерсі був один хлопець, який напився на вечірці 4 липня. Після того сів у автівку, проїхав кілька кілометрів по шосе в хибному напрямку й врізався у фургон, в якому їхало сім чоловік. Фургон спалахнув, шість пасажирів загинуло. А на п'яному ані подряпини. Так завжди буває. А він навіть не пам'ятав, як сідав за кермо.

Розповідалося ще про одного чоловіка, цього разу мешканця Нью-Йорка, який пішов з бару, дістався будинку, де виріс, і заколов його мешканців, потім зняв із себе всю одягу, сів знов у автівку, поїхав додому, ліг спати. Наступного ранку прокинувся, відчуваючи себе кепсько, дивуючись, де його одяг, як він сам взагалі опинився вдома, але, тільки коли приїхала поліція його арештовувати, він дізнався, що жорстоко вбив двох людей ні за що взагалі.

Тож звучить безглуздо, але нічого неможливого в цьому немає. Коли я дістаюся додому, мені вдається переконати себе, що я якимось чином пов'язана зі зникненням Меган.

Поліціанти чекали у вітальні на дивані: одному – в цивільному – уже за сорок і один молодший, у формі, з прищами на шиї. Кеті стояла біля вікна, схрестивши руки на грудях. Виглядала наляканою. Поліціанти підвелися. Той, хто в цивільному, високий і трохи зсутулений, потиснув мені руку і назвався детективом Гаскіллом. Він також представив свого напарника, але імені того я не пам'ятаю. Я не зосереджувалася на розмові, ледь могла дихати.

– У чому річ? – рывкнула я на них. – Щось сталося? Щось із мамою? З Томом?

– Зі всіма все гаразд, міс Ватсон. Нам потрібно поговорити з вами про те, що ви робили в суботу ввечері, – відповів Гаскілл. Такі слова вони кажуть по телевізору, усе виглядало фальшивим. Вони воліють знати, чим я займалася суботнім вечором. Чим, чорт забирай, я займалася в суботу ввечері?

– Мені потрібно сісти, – сказала я, детектив жестом запропонував мені сісти на диван, поряд із Прищавою Шиєю. Кеті переминалася з ноги на ногу й пожевувала нижню губу. Вона скидалася на божевільну.

– З вами все гаразд, міс Ватсон? – спитав Гаскілл, киваючи на поріз над оком.

– Потрапила під автівку, таксі, – відповіла я. – Вчора вдень, в Лондоні. Звернулася до лікарні. Можете перевірити.

– Гаразд, – промовив він, трохи похитавши головою. – Тож вечір суботи?

– Я їздила до Вітні, – зізналася я, намагаючись, щоб голос не тремтів.

– Навіщо?

Прищава Шия тримав у руках блокнот і олівець наготові.

– Хотіла побачити чоловіка, – відповіла я...

– Ох, Рейчел! – зітхнула Кеті.

Детектив не звернув на неї уваги.

– Вашого чоловіка? – перепитав він. – Ви маєте на увазі вашого колишнього чоловіка? Тома Ватсона?

– Так, я досі маю його прізвище. Так просто зручніше. Не треба міняти кредитні картки, адресу електронної поштової скриньки, отримувати новий паспорт і всі інші пов'язані з цим речі. Я хотіла його побачити, але потім вирішила, що думка не надто слушна, тож повернулася додому.

– О котрій годині? – рівним голосом запитав Гаскілл, його обличчя залишалося непроникним. Губи ледь ворушилися, коли він розмовляв. Я чула, як скрипить олівець Прищавої Шиї по паперу, відчувала, як кров пульсує у вухах.

– Десь... гм... гадаю... десь о пів на сьому. Хочу сказати, що, мені здається, я сіла в потяг десь о шостій.

– А додому приїхали?

– Десь о пів на восьму? – підводжу голову, перехоплюю погляд Кеті, і з виразу її обличчя розумію: їй відомо, що я брешу. – Можливо, трохи пізніше. Можливо, ближче до восьмої.

Так, я пригадую – повернулася додому на початку дев'ятої. – Я відчуваю, як палають щоки; якщо цей чоловік не відчув моєї брехні – йому не місце в поліції.

Детектив обернувся, схопив один зі стільців, що засунуті під кут стола, і різко, майже оскаженіло потягнув до себе. Поставив прямо навпроти мене, десь за півметра. Сів, склавши руки на коліна, нахиливши голову вбік.

– Гаразд, – промовив він. – Тож ви поїхали десь о шостій, розраховуючи, щоб опинитися у Вітні о пів на сьому. А додому повернулися близько восьмої, тож, якщо порахувати, ви мали б поїхати з Вітні приблизно о пів на восьму. Я правильно порахував?

– Так, схоже на те, – відповіла я тремтячим голосом, який викривав мене. За секунду-дві він запитає мене, що я робила цілу годину, а я не матиму, що йому відповісти.

– Тож ви таки не бачили свого колишнього чоловіка. І що ж ви робили цілу годину в Вітні?

– Гуляла.

Він очікував детальнішої відповіді. Я розмірковувала над тим, як сказати, що навідалася до паба, але відкинула ці дурниці – це можна легко перевірити. Він запитає, до якого саме паба, поцікавиться, чи не спілкувалася я там з кимось. Поки я вигадувала, що йому відповісти, мені спало на думку, що я так і не запитала в нього, навіщо взагалі йому знати, де я була ввечері в суботу, – що само собою було дивно. Така поведінка мала б свідчити про те, що я в чомусь винна.

– Ви з кимось спілкувалися? – Він наче прочитав мої думки. – Заходили до крамниць, барів...

– Я розмовляла з одним чоловіком на вокзалі! – бовкнула я голосно, майже радісно, ніби це неабияк усе змінювало. – А навіщо ви взагалі розпитуєте? Що відбувається?

Детектив Гаскілл відкинувся на спинку стільця.

– Напевно, ви чули про зниклу жінку з Вітні – вона мешкає на Бленгейм-роуд, за кілька будинків від вашого колишнього чоловіка. Ми ходили по домівках, розпитували всіх сусідів, чи вони не бачили її того вечора. Чи не бачили або не чули чогось незвичайного. І в ході опитування сплигло ваше ім'я. – Він ненадовго замовк, щоб ця новина «перетравилася». – Того вечора вас бачили на Бленгейм-роуд, приблизно у той самий час, коли місіс Гіпвелл, зникла жінка, вийшла з дому. Місіс Анна Ватсон запевняє, що бачила вас на вулиці, біля будинку місіс Гіпвелл, неподалік він власного будинку місіс Ватсон. Вона засвідчила про вашу дивну поведінку, вона занепокоїлася. Настільки занепокоїлася, що вирішила зателефонувати до поліції.

Серце билосся, мов пташка в клітці. Я не могла розмовляти, оскільки єдине, що бачила перед собою, – саму себе, скрючену в підземному тунелі, із закривавленими руками. Закривавленими руками. Власною кров'ю, напевно? Певна річ, власною. Я подивилася на Гаскілла, він не зводив з мене очей, тож я повинна була щось відповісти, щоб він припинив читати мої думки.

– Я нічого не зробила, – відповіла я. – Ні в чому не винна. Просто... я просто хотіла побачити власного чоловіка...

– Вашого колишнього чоловіка, – знову виправив мене Гаскілл. Він дістав з кишені світлинку, показав мені. То була фотографія Меган. – Ви бачили цю жінку в суботу ввечері? – спитав він. Я довго-довго дивлюся на знімок. Настільки ніяково почуваюся, коли ось у такий спосіб дивлюся на неї – на ідеальну білявку, за якою спостерігала, чие життя сама вигадувала. Знімок був професійний, портретний, великим планом. Риси її обличчя виявилися трохи важчими, ніж я уявляла, не такими витонченими, як риси обличчя вигаданої мною Джесс. – Міс Ватсон! Ви бачили її?

Я не знала, чи бачила її. Відверто кажу – не знала. І досі не знаю.

– Не пригадую, – відповіла я.

– Що не пригадуєте? Що ви могли її бачили?

– Я... я не впевнена.

– У суботу ввечері ви вживали спиртні напої? – запитав він. – Перш ніж попрямувати до Вітні, ви вживали алкоголь?

Обличчя знову запалало від сорому.

– Так, – зізналася я.

– Міс Ватсон – Анна Ватсон – свідчить, що ви здалися їй п'яною, коли вона побачила вас біля власного будинку. Ви були п'яні?

– Ні, – заперечила я, рішуче дивлячись в очі детективу, щоб не зустрітися поглядом із Кеті. – Я пропустили лише кілька чарок після обіду, але п'яною не була.

Гаскілл зітхнув. Він явно був розчарований. Озирнувся на Прищаву Шию, потім знову поглянув на мене. Повільно, неохоче підвівся, присунув стілець назад до столу.

– Якщо щось пригадаєте про суботній вечір, будь-яку інформацію, яка може стати у пригоді, будь ласка, зателефонуйте нам, – попросив він, простягаючи візитну картку.

Гаскілл похмуро кивнув Кеті на прощання, я важко опустилася на диван. Я відчувала, що серцебиття уповільнюється, але серце знов несамовито закалатало, коли він спитав:

– Ви працюєте у сфері зв'язків з громадськістю, так? У «Гантингдон Вайтлі»?

– Так, – відповіла я. – У «Вайтлі».

Він обов'язково перевірить і дізнається, що я збрехала. Мені слід навідатися до поліцейського відділку, щоб сказати правду. Тоді зізнаюсь йому у всьому: що втратила роботу, що ввечері в суботу була п'яна як чіп, що не маю жодного уявлення, коли повернулася додому. Розповім усе те, що слід було сказати ще вчора: він не там шукає. Обов'язково розповім йому, що, на мою думку, у Меган Гіпвелл був роман.

Вечір

Поліція вважає мене настирливою дівчиною. Уважають, що я стежу за сусідами, що я психічно хвора, з нестабільною психікою. Не слід було взагалі навідуватися до поліцейського відділку. Ще більше погіршила власне становище, а Скоттові, на мій погляд, навряд чи допомогла – а саме для цього я й навідалася сюди. Він потребує моєї допомоги, цілком очевидно, що поліція запідозрить його у зникненні дружини, а я знаю, що це неправда, тому що я знаю Скотта. Як би божевільно таке не звучало, але я насправді так відчуваю. Я бачила, як він до неї ставиться. Він не міг заподіяти їй шкоди.

Гаразд, я не лише задля Скотта звернулася до поліції. Треба було ще владнати всі непорозуміння з моєю брехнею. Про те, що я працюю у «Гантингдон Вайтлі».

Мені знадобився певний час, щоб дістати мужності піти до поліцейського відділку. Я вже хотіла десяток разів повернути назад, але врешті-решт увійшла. Спитала чергового сержанта, чи я можу поспілкуватися з детективом Гаскіллом, він провів мене в задушливу приймальню, де я чекала понад годину, поки за мною хтось вийде. На той час я вже спітніла та тремтіла, немов жінка дорогою на ешафот. Мене завели до іншого кабінету, ще меншого та більш душного, без жодного вікна. Ще десять хвилин я просиділа на самоті, поки не з'явився Гаскілл з якоюсь жінкою, також у цивільному. Гаскілл ввічливо зі мною привітався і взагалі не здивувався моему візиту. Представив свою колежанку-детектива – сержанта Райлі. Вона молодша за мене, висока, худорлява, темноволоса, привабливі виразні риси обличчя, чимось нагадувала лисичку. На мою посмішку вона не відповіла.

Ми всі сіли, але продовжували мовчати; поліціанти очікувально дивилися на мене.

– Я пригадала того чоловіка, – промовила я. – Я вам уже розповідала про чоловіка на вокзалі. Можу його описати. – Райлі трохи здивовано підвела брови, посунулася на

стілці. – Середній на зріст, середньої статури, рудаве волосся. Я підсковзнула на сходах, він притримав мене за руку. – Гаскілл нахилився вперед, поставив лікті на стіл, стиснув руки перед ротом. – Був вдягнений... Мені здається, у блакитну сорочку.

Це не зовсім правда. Я таки пам'ятаю чоловіка, майже впевнена, що в нього рудаве волосся, мені здається, що він мені посміхався чи то глузував з мене, коли я сиділа у потягу. Гадаю, що він зійшов з потяга у Вітні, напевно, розмовляв зі мною. Можливо, я підсковзнула на сходах. Я пам'ятаю такий випадок, але не можу визначити достеменно, чи він стався в суботу ввечері чи колись у інший час. Я часто посковзаюся, на багатьох сходах. І я гадки не маю, у що він був одягнений.

На детективів моя розповідь не справила жодного враження. Райлі ледь помітно похитала головою. Гаскілл розвів руками, поклав їх на стіл долонями догори.

– Гаразд, міс Ватсон, саме через цю історію ви до нас завітали? – спитав він. У його голосі ані тіні гніву, він майже підбадьорював. На жаль, тут ще присутня ця Райлі. Я би могла розмовляти з Гаскіллом, могла б йому довіритися.

– Я більше не працюю у «Гантингдон Вайтлі», – зізналася я.

– Ось воно як, – він відкинувся на спинку свого стільця, виглядаючи вже більш зацікавленим.

– Звільнилася три місяці тому. Моя сусідка – насправді вона і є власницею квартири... я нічого їй не повідомила. Я зараз шукаю іншу роботу. Не хотіла, щоб вона дізналася, оскільки тоді буде перейматися через орендну платню. У мене є гроші. Я спроможна платити, але... Хай там як, вчора я збрехала про свою роботу і зараз за це вибачаюся.

Райлі нахилилася уперед і фальшиво посміхнулася.

– Зрозуміло. Більше ви не працюєте у «Гантингдон Вайтлі». Ви взагалі ніде не працюєте, чи не так? Ви безробітна?

Я кивнула.

– Зрозуміло. Тож... ви не наймаєтеся на роботу, нічого такого?

– Ні.

– А... ваша сусідка, невже вона не помітила, що ви щодня не ходите на роботу?

– Я ходжу. Маю на увазі, я не ходжу в контору, але щодня іду до Лондона, як зазвичай, у той самий час, тож вона... Щоб вона не дізналася. – Райлі подивилася на Гаскілла; він не

зводить з мене очей, у його вигляді помітна тінь невдоволення. – Дивно звучить, знаю... – промовила я й замовкла, оскільки це звучить не дивно, це схоже на божевілля, коли промовляєш подібне вголос.

– Зрозуміло. Тож ви вдавали, ніби щодня їдете на роботу? – запитую в мене Райлі, її брови також з'єдналися в одну лінію, ніби вона насправді хвилювалася за мене. Наче вважала, що я взагалі з глузду з'їхала. Я нічого не відповіла, навіть не кивнула – нічого, продовжувала мовчати. – Дозвольте запитати, міс Ватсон, чому ви звільнилися?

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=22071941&from=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

notes

Примітки

Сильвія Плат (27.10.1932—11.02.1963) – американська поетеса, яку вважають засновницею жанру «поезії-сповіді». Була дружиною поета-лауреата Теда Г'юза. Їхні відносини закінчилися трагічно: на початку 1963 року, внаслідок тяжкої депресії після розірваних стосунків з чоловіком, Плат наклала на себе руки. У неї залишилося двоє дітей. Одразу ж після смерті Плат феміністки організували кампанію проти Г'юза. Поетеса Робін Морган прямо звинуватила Г'юза у смерті дружини (у своєму вірші *The Arraignment*, 1972). Його коханка, Ася Вевілл, також наклала на себе руки за приміром Плат, до того ж убила власну дочку, Шуру.

Сандра Буллок (нар. 24.06.1964) – американська актриса, володарка премій «Оскар» та «Золотий глобус».